

Milí čtenáři, přicházíme k vám s jediným letošním číslem Bezevěšho, číslem 64. Jsme velmi rádi, že se nám podařilo vytvořit 32 stran, které mapují život Polygrafky v těžké době koronavirové pandemie.

V září jsme se potkávali a na začátku října začaly komplikace. A tak se chodilo jen na odborný výcvik, pak rotačně do školy a před Vánocemi jsme zůstali doma na dlouhou dobu.

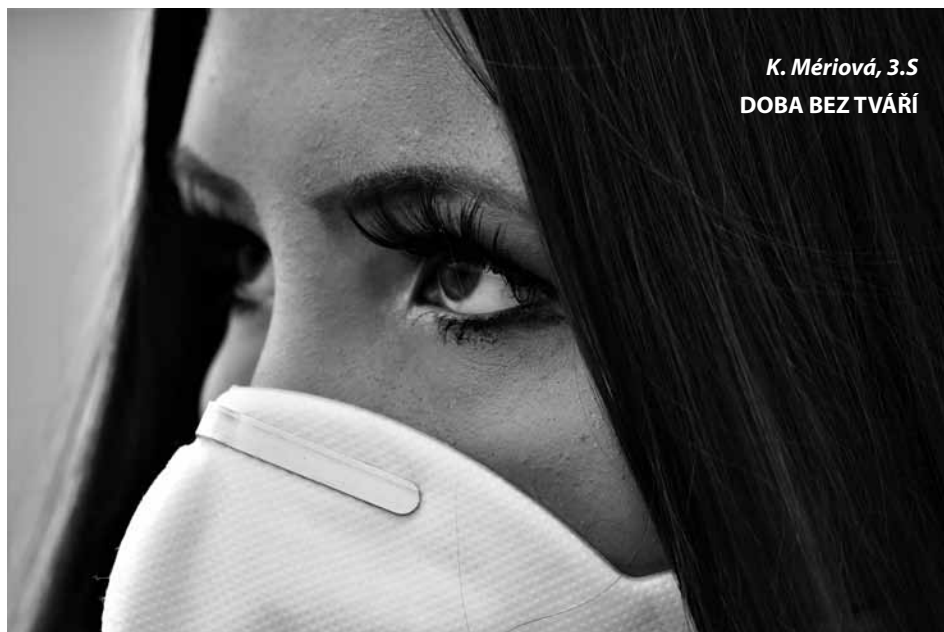
Naučili jsme se toho hodně. Tato těžká doba nám toho hodně vzala, ale také dala. Vzala nám každodenní sociální kontakty, vzala nám koníčky, vzala nám jistou bezstarostnost, radost ze života, jakousi automatickou jistotu, že žijeme v moderní a pokrokové době. Vzala nám svobodu jít kamkoliv a být s kýmkoliv. Zkomplikovala nám život a vnuťla strach, co bude. Dala nám ale také mnoho nového. Především poznání na vlastní kůži, že život se může najednou obrátit úplně na ruby. Že není automatické být zdravý, že není automatické být svobodný. Byli jsme vystaveni zkoušce, jak se s novou realitou popereme. Ještě nejsme u konce, přestože se zase setkáváme na chodbách naší milé Polygrafky. Byli bychom dozajista všichni velmi rádi, kdyby už se to nezměnilo. Nechci určitě malovat čerta na zeď. Chci doufat, že se vše v dobré obrátí. Kdyby přeci jen ne, pak musím znovu opakovat, že to prostě zvládneme, jako jsme to zvládli i v tomto školním roce. Bylo neskutečně zajímavé, jak jsme nahlíželi do našich domovů, jak jsme se učili ve virtuálním prostoru a přes veškerou nepřízeň osudu byli spolu. Do výuky v netradiční podobě museli nakonec prostě všichni a my učitelé jsme vás pronásledovali, abyste nám úplně nezvlčili.

Bylo velmi vyčerpávající některé s vás nevidět a neslyšet a přesto s vámi komunikovat. Kamery a mikrofony u mnohých z vás chyběly, nebyly nebo se porouchaly, jindy se sekalo připojení nebo měli výuku zároveň i vaši sourozenci. Mnoho rodičů mělo skutečně velké starosti, jak vám zajistit co nejlepší podmínky.

Často jste se ale také vymlouvali, protože jste se mnohdy nestihli na hodinu učesat, převléknout z pyžama nebo nalíčit. A snídaně? Toaleta? Balíček od pošťáka? Vyvenčit psa? Ranní káva? Cigareta? Ano, právě v mé hodině si žák pokuřoval elektronickou cigaretu, jako by se nechumelilo! Toto vše a spousta dalšího se odehrávalo na online hodinách! Ale my jsme to zvládli téměř všichni. Velké poděkování patří všem, kteří pomáhali, kteří vyučovali, kteří se učili a byli pravidelně v hodinách. A velký obdiv a poděkování patří všem rodičům. Neměli to s mnohými z vás jednoduché. Chodili do práce a bylo čistě na vás, jak zodpovědní budete. Často museli konat a přitáhnout vás. Popsat, co se vše za tento rok stalo, by bylo na román.

Chci věřit, že příští školní rok nebude jako tento. Že bude lepší, než byl tento. Bude ale jiný. Čekají nás velké změny, protože pan ředitel Jiří Uher, zástupce ředitele pro odborný výcvik Ivo Šabata a ekonomka paní Romana Perglová odcházejí do důchodu. Uvědomila jsem si, že jsme tu na Polygrafce spolu všichni zestárlí. A tak už to na tom světě chodí. Zeměkoule se ale bude doufám točit dál a Polygrafka bude dál žít svým životem. Je to velká změna pro všechny. Ale nebudu smutnit. Nevím, zda se to hodí, ale napadá mě cimrmanovská parafráze: „Po nás přijdou jiní, mladší a ti už se nezakecají!“

Iva Šabatová

K. Méřiová, 3.S
DOBA BEZ TVÁŘÍ

BEZEVŠ

ZE ŽIVOTA INTRÁCKÉHO

ΣE ΣIVOTA INTBVCKÉHO

1. pololetí 2020/2021

září až prosinec

- Září nového školního roku začalo tradičně – na DM nastoupili noví prváci (holky se vešly na jeden společný pokoj, kluci museli odvážně začít bydlet s těmi staršími) a domov mládeže začal žít svým běžným životem.
- Ke změnám a novinkám ale došlo. Během podzimu se s námi rozloučila vedoucí vychovatelka paní Monika Burdová, její funkce se ujal pan vychovatel Bartůněk a řady vychovatelek posílila paní Alena Bouzková. O úklid prvního i druhého patra se starají nové paní uklízečky. Chodby DM jsou vymalovány příjemnou zelenou barvou a žáci se dočkali kuchyňky.
- Jako každý rok i tentokrát bylo hlavním tématem září SEZNAMOVÁNÍ SE. V rámci tohoto tématu proběhl moc hezký večer seznamovacích her, ale také dívčí schůzka, na které se řešilo vzájemné spolužití.
- Nastal říjen a než se stihla uskutečnit jakákoliv z plánovaných akcí, uzavřela domov mládeže druhá vlna pandemie koronaviru.

- Zpět na DM se žáci začali postupně vracet až koncem listopadu a začátkem prosince. I přesto se na DM podařilo vytvořit vánoční výzdobu a proběhla i společná tvorba vánočních přáníček. -lo-

2. Věděli a bylo jim to dobrou záminkou k legraci a pozdvižení.

3. Věděli, a přesto, že už byli umytí a v postelích, vstali a šli pomáhat.

MOC SI VÁS VÁŽÍM A DĚKUJI. -lo-

NA DM OPĚT PŘIŠLA POTOPA...

Hned druhého září nového školního roku na nás v nedělní večer čekalo na DM překvapení - někde ve starých trubkách budovy naší školy praskla voda a nastala malá potopa.

Ti, kteří ještě nespali a o problému se dozvěděli, se rozdělili na tři skupiny:

1. Věděli, ale z nějakého důvodu (strach, lenost, pohodlnost, nezájem, lhostejnost...), dělali, že nic.

Učebna „U rybiček“ dostala novou tvář

Cesta dlouhá téměř čtyřicet let

Již v úvodníku jsem se zmínila, že ředitel školy Jiří Uher, zástupce ředitele pro odborný výcvik Ivo Šabata a ekonomka Romana Perglová odcházejí do penze. Bude to tu bez nich jiné. Cítila jsem, že bych s nimi měla udělat rozhovor. Nevěděla jsem si úplně rady s tím, jak to provést, jak se ptát. Veškeré otázky, které mě napadaly, byly depresivní nebo patetické. Myšlenky na to, že by v Bezevšeho mělo něco být, něco o nich, o jejich práci, o tom, jak se těší na důchod, mě pronásledovaly velmi dlouhou dobu. Nakonec jsem jim položila pět anketních otázek. Za odpovědi děkuji. Doufám, že se v penzi budou mít dobře a budou mít konečně dost času na rodinu, vnoučata a také svoje koníčky.

Jak jsem tu dlouho?

JU: Nastoupil jsem 26. srpna 1982, jsem tedy ve škole téměř 39 let.

IŠ: V lednu 1982 jsem reagoval na inzerát a od 9. srpna téhož roku jsem opustil rodné Velké Meziříčí, aby se mi stala Polygrafka osudovou na téměř čtyřicet let.

Jak se mi tu pracovalo?

JU: Vzhledem k předchozí odpovědi je jasné, že se mi ve škole pracovalo dobře, byl jsem tu rád především díky přátelskému klimatu, které u nás panuje už hezkou řádku let. Člověk tak nemá potřebu něco měnit a hledat si jinou práci.

IŠ: Pracoval jsem nejprve jako mistr odborné výchovy, následně jako technolog

polygrafické výroby a od roku 1989 jako zástupce ředitele pro OV. Na počátku mé cesty Polygrafkou stál Bohouš Čunát, byl nedostižným vzorem pedagoga i člověka. Vždy se mi tady v přátelském prostředí pracovalo dobře a vím, že opouštím kvalitní tým.

Co se mi podařilo udělat?

JU: To je těžká otázka a odpovědět by na ni měli jiní. Já za úspěch považuji, pokud jsem trochu přispěl k tomu, aby naši absolventi byli slušní, odpovědní a pracovití lidé. V materiální rovině se během mého ředitelování podařilo myslím ledasco, ale vždy to bylo dílo společné kolektivní práce zainteresovaných lidí. Je to o týmu spolupracov-

níků, který byl skvělý. Asi nejvíc hrdý jsem na profesionální fotoateliér, který se nám podařilo realizovat.

IŠ: Díky archivním podkladům jsem si zjistil, že jsem se spolupodílel na profesní přípravě více jak 2000 studentů polygrafických oborů, a jsem rád, že řada z nich jsou majiteli tiskáren či uznávanými odborníky ve své profesi.

Náročný, ale velmi rychlý byl přechod z kovové sazby a reprodukcí kamer na pracoviště CTP s profesionálním softwarem.

Podařilo se také sestěhovat odborný výcvik z pěti odloučených pracovišť pod jednu střechu a tím jeho chod optimalizovat ve funkční tiskárnu.

Čeho jsem si ve škole nejvíc vážil?

JU: Výborných kolegů, slušných a milých žáků, přátelské tvůrčí atmosféry. Fotbalisté by řekli: tak určitě jsme do toho dali srdíčko, šli jsme od zápasu k zápasu a medaili jsme přivezli.

IŠ: Lidí, kamarádů a manželky. Měl jsem radost z chvilky nejen pracovních, ale i těch strávených s kolegy mimo pracoviště. Vážil jsem si pracovních žáků, řady úspěchů v mezinárodních soutěžích grafiků, a protože čtete Bezevšeho, také redaktorů, kteří pro tento časopis vozili ocenění.

Co bych Polygrafce přál?

JU: Stále tak dobrou partu pracovníků, mnoho milých, příjemných, pracovních žáků, dostatek peněz na realizaci dalších plánů a v neposlední řadě novému vedení školy hodně elánu a vůle v jejich odpovědné práci, aby naše Polygrafka byla i nadále školou, kterou máme tak rádi.

Také bych škole přál, aby konečně vlastníla oněch několik metrů čtverečních plochy, které dlouhá léta brzdí realizaci projektu modernizace zevnějšku areálu, což mě trápilo a trápí a co cítím jako dluh Polygrafce, i když úspěšně ovlivnit tento proces se nepodařilo ani zřizovateli.

IŠ: Jen to nejlepší. Konkrétně lidi ochotné se obětovat pro školu, kterou mají rádi, spokojené studenty, třeba i trochu rošťáky. Rád bych pro školu vykouzli nový tiskový stroj a aby škola vypadala i z vnějšku tak dobře, jaká je uvnitř.

-ŠA-

První rok na Polygrafce - rok poznání

Uteklo to jako voda...

Prvák měl být naším nejlepším rokem na Polygrafce. Přišli jsme do nového kolektivu, na nové místo, měli jsme tu vše poznávat a zažít krásné chvíle. Místo toho jsme přišli o lyžák, o třídní výlety a vlastně o vše, co se mohlo odehrát během několika měsíců, co jsme seděli doma za počítači.

I přes to, jak jsme se za první dva necele měsíce sblížili, to nejlepší poznáváme a zažíváme až teď po karanténě. Noví kamarádi, nová místa. A teď už nám polovina odešla. Na konci roku budeme plakat.

Během distanční výuky se nám většina učitelů věnovala na sto pět procent, za což můžeme být rádi. Po návratu do školy na nás alespoň nenahrnuli tolik učení, jak jsme se všichni obávali.

Život na intru:

Obě jsme se bály toho, s kým budeme na pokoji, jestli si budeme rozumět. Nakonec jsme se sešly skvěle. Mnoho lidí si dokonce myslelo, že jsme přišly společně ze základky. Stále vzpomínáme na začátky, kdy jsme to tam poznávaly a nevěděly, jak to na intru chodí.

Teď už víme, v kolik se máme vracet a všechny důležité věci, a i když zapomeneme, stačí domluva s někým z vychovatelů, vždy nám vyjdou vstříc.

I přesto, že nás to tam občas nebaví a nemáme co dělat, rády se tam vracíme.

V. Danielová, A. Petruželová, 1.S

Rok poznání

Začalo to 1. září roku 2020, když jsme šli první den do své třídy plné nových tváří. Měl jsem nejistý pocit a obával jsem se, jaký budu mít kolektiv, jelikož na základní škole jsem moc dobrý kolektiv neměl. Časem jsem poznal, že tu jsou dobří lidé.

Ale teď se vraťme k úplnému začátku. Jakmile vstoupíte do naší školy, spatříte zde dlouhou chodbu plnou šatních skříněk. Jakmile opustíte šatnu, vcházíte do svého života. Je to volba, která ovlivní celý váš život, a je jen na vás, jak tuto možnost využijete. Můžete zde studovat čtyřleté studijní obory s maturitou, či tříleté učební obory s výučním listem. Ze začátku jsem byl původně na tříletém učebním oboru, ale časem jsem přešel na maturitní obor. Dnes jsem rád, že jsem toto rozhodnutí mohl ovlivnit a učinil jsem tak. Způsob učení

a přístup učitelů k výuce mi nikdy nevyhovoval tak jako na této škole, i když jsme skoro celý rok strávili na online výuce. Nebylo to vždy lehké, ale učitelé pro nás dělali maximum. Dělají vše pro to, abychom se učili a měli jsme lepší budoucnost. Nikdy jim toto nezapomenou. Nezapomeňme ale, že „učitel ti může otevřít dveře, ale vstoupit do nich musíš ty sám“!

Pokud bych měl zhodnotit naši školu, není tu nic, co bych mohl kritizovat. Celkově se mi tu zalíbilo a jsem rád, že zde mohu studovat. Naše škola je jako kniha, otevřeš ji a záleží jen na tobě, jestli ji dočteš, a nebo ji zavřeš před koncem.

J. Pokorný, 1.S

Už je to rok, co jsme tady

Na začátku září jsme nastoupili do nové školy. Báli jsme se, jaký budeme kolektiv i toho, co nás čeká, ale to se rychle rozplynulo. První seznámení začalo s paní učitelkou třídní a novými spolužáky. Než jsme stihli více poznat, zavřeli školu.

Z ničeho nic se vláda České republiky rozhodla, že nás pustí alespoň na praxe a později částečně do školy. Na necelý týden! A potom nás zavřeli na další čtyři měsíce. Vládě asi došlo, že je zbytečné nám zavřít školu tak nás sem zase pustili, abychom asi nebyli jako stádo zvířat.

Nyní už chodíme více jak měsíc do školy. Zázrak, nemyslíte?

Tento školní rok byl velmi zvláštní. Ale myslíme si, že byl celkem zajímavý. Ještě máme další tři roky na to, abychom zažili co nejvíce bláznivých zážitků.

E. Marková, L. Prágllová, 1.S

Společný rok s Polygrafkou

Za ten jeden rok, co studuji na Polygrafce, můžu prohlásit s rukou na srdci, že je to velmi dobrá škola. Obor mě neskutečně baví, líbí se mi přístup učitelů k žákům a taktéž mi spolužáci jsou úžasní.

Hrozně moc mě mrzí, že jsme nemohli ve škole strávit celý rok a většinu času jsme byli doma na online výuce. Začátek školy jsme strávili všichni společným poznáváním se. Jenže vzápětí jsme do školy už nemohli vstoupit. Se spolužáky jsme mezi tím v rámci zákona utužovali vztahy mezi sebou, chodili jsme ven, degustovali džusy a pořádáním spanilých výletů uprostřed noci. Když jsme znovu konečně s radostí nastoupili před Vánoci do školy, ve všech vznikla naděje na částečný návrat do „normálního“ života. Ale marně. Po vánočních svátcích jsme opět skoro všichni seděli před kamerami u distanční výuky. Po neúporných online hodinách a domácích úkolech přišel vytoužený návrat do škol, sice na necelé dva měsíce, ale přeci jen.

Aktuálně jsme všichni zdraví, aspoň fyzicky a užíváme si pár společných dní školy. Tento školní rok utekl jako voda a doufám, že další bude ještě lepší než tento.

Š. Žďánský, 1.S

Náš společný rok na Polygrafce

Náš první školní den byl pro oba z nás nepřijemný. Důvodem byl stres vlivem nového prostředí a kolektivu lidí. Netrvalo to dlouho a postupně stres upadal. Dost nám k tomu pomohly sociální sítě, díky kterým jsme se více poznali. Ano, Jakub to celé zachránil. Poznali jsme se, začali spolu vycházet a hned všechno bylo jinak. Už po prvním měsíci zavřeli školu a začala nám distanční výuka, která trvala téměř celý rok. Ve škole jsme za celý rok strávili okolo dvou měsíců a i za tak krátkou dobu jsme byli schopni se sblížit s učiteli. Jsme rádi, že jsme si vybrali Polygrafku, tahle škola nám

vyhovuje, občas si uděláme o hodině legraci a učitelé se zasmějí s námi. Jakub při online hodině češtiny napsal, že mu nejde mikrofon. Místo toho, aby dával pozor při hodině, si povídal s kamarádem. Omylem si zapnul mikrofon a řekl: „To si musíš dát na performance.“ V tu ránu bylo ticho a paní učitelka věděla, že si Jakub vymýšlí a mikrofon mu jde. V duchu si už potom jen říkal: „To si děláš pr...,“ a věděl, že tohle je hodně zlé. Hned po hodině šel na cigaretu. A podobných příběhů se stalo dost, úplně k napsání knihy.

Při online hodinách jsme se sice dost pobavili, ale ve finále jsme všichni rádi zase ve škole. Přece jen dostat sprda osobně ve třídě víc zabolí, než online. Teď už si jen užíváme poslouchání beatboxu našeho Pepy a čekáme na vysvědčení.

Jan Savka a Jakub Dačo, 1.S

Nástup do prvého

Po dvou měsících prázdnin jsme se vrátili do lavic, avšak tentokrát už na střední školu. V září jsme nastoupili na polygrafickou školu v Rumburku. Poprvé v novém prostředí mezi novými spolužáky a novými učiteli.

Sotva jsme se poznali, už jsme se vraceli zpět k počítači a to na dlouhou dobu.

A to kvůli opět se zhoršující se koronavirové situaci. Nikdo z nás netušil, kdy se do školy vrátíme. Naděje svítila v prosinci, kdy jsme se vrátili k praktické výuce a to na celé dva týdny. Snad každého žáka den co den ničil stereotyp každé hodiny. Bylo ale jasné, že takto to nebude trvat věčně a že se vrátíme zpátky do lavic.

Na konci května jsme se přece jen dočkali trvalého návratu do školy a setkání s přáteli a známými. Nyní jsme se konečně pořádně poznali a to jak s učiteli, tak se spolužáky, a vrátili se do normálního života. Každému je jasné, že bez školy by nebylo rozumu a chytrosti. Proto si vážme, že se můžeme vzdělávat a žít pak takový život, jaký si sami určíme.

M. Drábek, V. Jonáš, 1.S

První rok na Polygrafce

Už je to skoro rok, co jsme na této škole. Jen matně si vzpomínáme na první setkání s našimi budoucími spolužáky. Protože jsme byli dlouho zavření doma kvůli koronaviru. Právě teď společně sedí jedna úžasná banda v jedné třídě a píšeme tento článek. Hmmm..., čím začít?

Když jsme se viděli poprvé, padly na nás dobré dojmy. Každý byl něčím jiný a doplňovali jsme se. Nastala první hodina českého jazyka. Z neznámých zdrojů jsme se dozvěděli, že to bude pech, a taky byl. Paní učitelka poprosila naši bývalou spolužačku, aby vytáhla žaluzie. Ale ona nevěděla jak. A proto byl sekec mazec celé dvě hodiny. Všichni byli ve stresu. Bylo to poprvé a naposledy, co jsme se báli. Myslíme si, že s paní učitelkou jsme si vybudovali dobrý vztah.

Uteklo to strašně rychle, už za týden ukončujeme první ročník a nastupujeme do druhého. Máme spousty zážitků a doufáme, že se nebude pandemie opakovat.

Karolína Mendová, Martina Srbecká, 1.S

Už jsem tady rok

V červnu to bude přesně jeden školní rok, co tu studujeme (nebo alespoň se snažíme studovat). Za ten rok jsme se dozvěděli spoustu nových věcí a poznali spoustu nových lidí, kteří se určitě stanou součástí našeho života.

Je tu pár věcí, které se od základky hodně liší. Něco úplně nového a neznámého je pro nás praxe. Je to věc, která nás zde bude provázet do konce našeho studia.

Samozřejmě máme jiné učitele, předměty, ale největší rozdíl je znatelný v kolektivu. Lidé jsou tu přátelštější a o dost více rozumní. I přes to, že jsme zatím svůj první školní rok zatím strávili spíše u počítače a větší část lidí viděli pouze v monitoru, dokázali jsme si k sobě najít cestu a seznámili jsem se víc, než kdokoliv z nás čekal.

K. Vítová, M. Posselt, 1.S

Kresba:
Kateřina Vítová, 1.S

Z úvah žáků 3. A na téma Jak jsem potkal/la Polygrafku

„Když jsem si vybírala, na jakou půjdu školu, tak už jsem věděla, že chci tam. Tak nějak jsem věděla, co se tam dělá, a zajímalo mě to. A chtěla jsem být blízko domova. Tak jsem měla jasno. Sice jsem na Polygrafce nikoho neznala, ale během pár dní potkala fajn lidi, se kterými mám spousty zážitků. Učitelé jsou v pohodě a učení mi šlo samo. O mnoho lepší než základka. Cítím se tu dobře. Velice příjemná atmosféra.“

„Tyhle 3 roky byly až příliš rychlé. První ročník jsem si užívala, jako každý správný prvák na nové škole, kterou si vybral. Poznávala jsem nové lidi, což já dělám docela ráda. Poznávala jsem práci na počítači či focení. V mnoha směrech mi škola otevřela oči. Samozřejmě tu za tyhle tři roky byly i nějaké hádky, neshody. Ale to k dospívání a v kolektivu jiných, cizích lidí patří. Poslední rok a půl už bohužel moc popsat nemůžu, v podstatě jsme byli doma. Ale díky online hodinám jsem se naučila víc chodit ven, pročišťovat si hlavu focením, ve kterém jsem si našla zálibu právě díky škole. Jsem ráda za všechny nové zkušenosti a bylo to přesně to, co jsem se v životě chtěla naučit.“

„Ze začátku mě škola moc nebavila a na praxích jsem neuměl nic, ale po čase jsem se do toho dostal, na praxi mi to začalo jít a tím pádem mě to i začalo bavit. Jak šel čas, tak se mi dařilo víc a víc pak přišel covid-19. Nemohl jsem na praxe a to mi vadilo. Ve třetáku jsem mohl vykonávat praxi v Praze v tiskárně, která se jmenuje SVOBODA PRESS. Byl jsem tam půl roku, moc se mi tam líbilo, práce tam bylo každý den dost. Nabral jsem tam také mnoho zkušeností. Ale nejdůležitější je to, že mi vedení tiskárny řeklo, že by bylo rádo, kdybych tam po škole nastoupil.“

„Protože žiji daleko, následovalo mé tříleté bydlení na internátu, ze kterého, ačkoli jsem měl na začátku strach, se vyklubalo něco, co mi bude chybět, až jednou skončí. Přestože je žití mezi tolika lidmi občas náročné, čas na intru jsem si velice užil.“

„Když jsem byla na základní škole a přišlo rozhodování, jakou cestou se dál dát, vůbec jsem netušila. Bavilo mě kreslit a něco vymýšlet, ale žádná škola poblíž mého města mě nezaujala. Na Polygrafce se mi líbí a budu ve studiu pokračovat. Hodně jsem se tu osamostatnila, nabrala mnoho zkušeností a poznala něco nového.“

„Nejdříve jsem měla pochybnosti. Když jsem nastoupila, chvíli jsem si i říkala, že sem ani nepatřím. Lidé kolem mě vyzařovali profesionální auru, kdežto já pravý opak. Ještě dodnes mi je trapně, když si vzpomenu, jak nás paní Bernardová učila pracovat s nástrojem pero. Všichni to pochopili během chvíličky, jen mě to trvalo. Stále jsem paní učitelku volala, jestli by mi to ještě neukázala. Ještě teď ji obdivuji za její trpělivost a za to, že i když jsem ji zavolala už asi po sedmé, tak stále byla milá.“

„Obor knihař mi přišel strašně moc zajímavý, takový neobvyklý obor, o kterém jsem nikdy neslyšela. S rodiči jsem jela na den otevřených dveří, škola se mi moc líbila, věděla jsem, že půjdu na intr, táhlo mě to sem

mnohem víc i z toho důvodu, že tu budu trávit čas a najdu si nové kamarády.“

„Tato škola mi toho dala mnoho. Ukázala mi směr, a hlavně, že učení může být i zábava. Poznal jsem zde plno skvělých lidí, a to nejen mezi žáky, ale i mezi učiteli. Na praxi bylo nejtěžší naučit se formátovou přípravu a pasování. V tom mi hodně pomohli starší kamarádi.“

„Na školu jsem se dostala, rasisty jako takový jsem nepotkala skoro vůbec, a navíc jsem se mezi dospělými i samotnými spolužáky cítila dobře. Líbilo se mi a těšilo mě, když jsem měla takový ten pocit, že jsem mezi nimi, ne někde pozadu, nebo dole. Na základce se s cikány nebaví vůbec. Líbilo se mi, že tady na střední to je jinak. Bylo to poprvé v celém mém životě, kdy jsem necítila žádný strach ani to, že by mě někdo z dospěláků soudil. Nebála jsem se promluvit nebo se ozvat, dojít si k někomu aby mi něco vysvětlil nebo si i něco vyřešit. Epidemie nám ukradla čas, který jsme měli trávit ve škole. Já tu stále jsem, dokázala jsem se dostat do třetáku a vím, že pro někoho je tohle úplně obyčejná záležitost. Ale mě to dělá "šťastnou", vědět, že jsem se dostala "tak" daleko.“

Vybrala Jitka Čapková

Výlet do Fukova

Po více jak rok trvajících omezeních (zapříčiněných z dostatečně známých důvodů) se skupinka žáků druhého a třetího ročníku 15. června 2021 vypravila na turistický výlet do Fukova. Měl jsem to potěšení být u toho. Počasí nám přálo a dobrá nálada nescházela. Po dlouhých měsících omezení jsme všichni věděli, že ani poznávání zajímavých míst Šluknovského výběžku nemusí být ničím samozřejmým. Naším cílem se stalo území bývalé obce Fukov, jejíž domy včetně kostela byly v padesátých letech minulého století srovnány se zemí, čímž tato vesnice fakticky přestala existovat. Místo spojené s překrásnou příro-

Socha sv. Jana Nepomuckého.
Nově instalována v roce 2019.
Původní po druhé světové válce
z Fukova zmizela.

Fukovský vodojem (jediná stojící budova, která se ve Fukově dochovala).

dou a dramatickými historickými událostmi dodnes vábí turisty, historiky či televizní redaktory, díky kterým Fukov nezmizel z obecného povědomí. Po jedenáctikilometrové túře nás čekalo logické vyústění a zakončení v příjemné restauraci. Jsem vděčný všem žákyním a žákům, kteří se zmíněného putování Šluknovským výběžkem zúčastnili. Trávit aktivně svůj volný čas, poznávat kraj svého bydliště, ale také jeden druhého, je v dnešní době velmi důležité. A nemusí se tak dít pouze v kulisách pandemie. Proto děkuji za nevšední zážitek a věřím, že nebyl poslední.

-fis-

E. Knotková, 3.S

K. Tafl, 3.S

A. Dušánková, 3.S

A. Jankechová, 3.S

My a život kolem nás ve fotografii

E. Marková, 1.S

ZÁPAD SLUNCE

Fotka je pořízená kolem půl šesté večer. Západ slunce naprosto miluju.

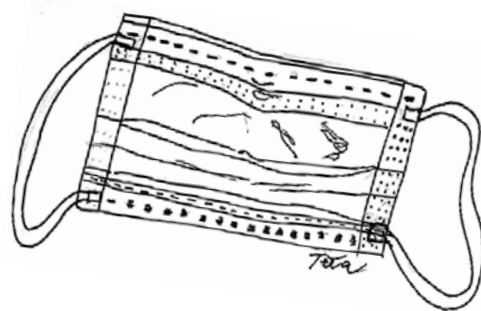

S. Vandormael, 1.S

Rozhodla jsem se, že udělám koláž ze tří fotek, protože se to, co odráží můj život tady a teď, prostě nevešlo do jedné fotky. Záběry vystihují to, co mě nejvíce baví, procházky s mým psem, focení a lyžování na vodě.

KOLÁŽ

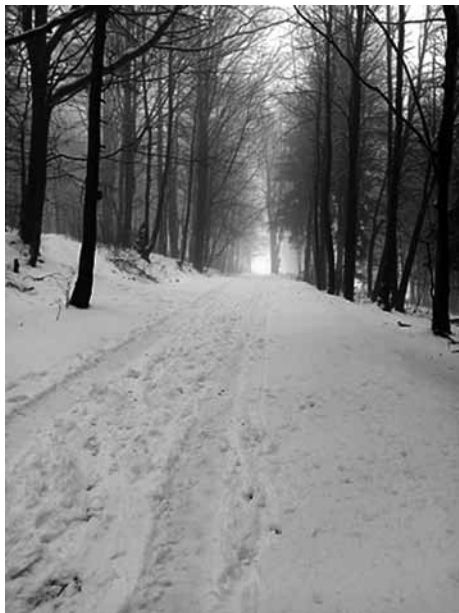

M. Oravcová, 2.S

VYHLÍDKA

Fotografie byla focena mezi svátky, spala jsem u svého přítele Pepy v České Kamenici. Jednoho rána, když jsme společně snídali s jeho rodinou, jsme si řekli, že půjdeme někam na procházku. „Ještě jsem nebyla na Zámečáku,“ řekla jsem a můj přítel okamžitě reagoval, že tam musíme jít. Po obědě, okolo dvanácté hodiny jsme vyšli. Po cestě jsme si koupili pití a pomalu došli ke kopci, který vedl pod Zámečák. Jelikož Pepa tam dlouho nebyl a já tam byla poprvé v životě, nevěděli jsme, kudy jít. Byly tam dvě cesty, jedna vedla nahoru a byla správná a druhá vedla níže a my jsme si mysleli, že ta nižší cesta vede zezadu. Samozřejmě jsme se vydali tou cestou dolů a dole jsme se podívali nahoru a uvědomili si, že tudy cesta nevede. Vydali jsme se tedy na správnou cestu. Bohužel to bylo strmé a oba jsme párkrát chytili zajíce. Vedle vyhlídky jsme dělali závody, kdo dál dohodí sněhovou kouli. Samozřejmě mám obě ruce levé a pokaždé se trefila do stromu.

Na vyhlídce jsme si udělali pár hezkých fotek, seznámili se s turisty a ukázali jim, kde je náš dětský domov a kde jsou ostatní vyhlídky, a poté jsme je vyfotili. Rozloučili jsme se a šli každý svou cestou.

J. Svoboda, 1.A**BÍLÁ CESTA**

Tuhle fotku jsem pořídil kvůli tomu, že jsem sníh neviděl tři roky. Právě kvůli sněhu mám rád zimu. Vždycky si zavzpomínám na krásné zážitky, jako bylo koulování, stavění sněhuláků nebo bobování. Teď jsem si připomněl, jak život rychle letí. Z dítěte se stal sedmnáctiletý tiskař. Člověk nikdy nebude dítětem navždy, ale aspoň má krásné vzpomínky.

D. Musílek, 3.S**SVOBODNÁ PŘÍRODA**

Dnes jsme byli s mou přítelkyní na procházce, když konečně napadlo více sněhu. Když jsme šli ulicemi, nikdo nikde nebyl a já si říkal, proč si lidi nešli po tak dlouhé době užít sníh alespoň zdravou procházkou. Co taky se v této době dělat, když nám vše zakazují. Aspoň nám tu zůstala příroda, v které budeme mít vždy svou svobodu.

V. Uskokovič, 1.S**HLAVA V OBLACÍCH**

Poslední dobou mám hlavu v oblacích a nejspíš je to to jediné, co v tuto chvíli mohu dělat.

M. Oravcová, 2.S**ZÁPAD SLUNCE
POD ZÁMECKÝM VRCHEM****A. Vaverová, 1.A****DNES NA NÁMĚSTÍ**

Tato fotka vznikla proto, že v dnešní době jsou náměstí téměř prázdná, lidé tráví čas spíše doma, mnohé obchody jsou také zavřené. Takto vypadalo rumburské náměstí v době pandemie koronaviru v lednu 2021.

B. Sukdoláková, 1.A**RAMPOUCHY****T. Sobotková, 2.S****LADOVSKÁ ZIMA**

Padá sníh... Procházíme se venku a padá na nás vločka po vločce. Mrzne nám nos a na tvářích máme ruměnce. Je nám teplo, protože jsme nabalení jako sněhuláci, ale zároveň nám je zima. Rukavice máme celé promočené z koulůvky nebo stavění sněhuláků.

Je to nádhera, minulý rok taková krása u nás v nížinách nebyla.

Při pohledu na zasněženou malebnou krajinu se mi zvedají koutky úst do širokého úsměvu. Překrásné. Vidím tu radost v očích dětí, když jdou s rodiči na procházku, a já je vidím z okna. Hrají si, koulují se a válí se ve sněhu. Jsou šťastní. Jen aby to ještě chvíli vydrželo. Aspoň chvíli.

M. Drábek, 1.S**SOUČÁST RODINY**

Blíží se Vánoce a na Vánoce má být rodina spolu a tohle je její součást.

A. Jankechová, 3.S**ZIMNÍ PROCHÁZKA**

Tato fotka vznikla na krásné procházce po Horní Světlé, kde jsme byli s příbuznými a užívali jsme si čerstvý vzduch a nádhernou bílou krajinu.

M. Srbecká, 1.S**DISTANČNÍ VÝUKA**

Fotka má vystihovat tuto dobu. Myslím si, že mluvím za všechny spolužáky. Jsem během distanční výuky pěkně v teple, v pyžamu a s jízdem na posteli (obrazovka prozrazuje sledování videa z Tiktoku).

M. Bartoš, 2.S**POULIČNÍ KOČKA**

Pouliční kočka mi krásně na fotku pózovala. O fotografování se zajímám od svých 12 let a asi nejvíc mě baví fotit přírodu a zvířata. Taký to bude tím, že jsem zatím neměl šanci fotit nějakého člověka. Ostatně, na mém facebookovém profilu můžete najít zbytek mých fotografií. Postupem času si chci pořídit i menší ateliér. A také si již brzy budu pořizovat svůj vlastní fotoaparát, protože prozatím fotím tátovým kompaktem.

A. Košíňová, 2.S**PO VÁNOCÍCH**

Je po Štědrém dnu a tohle je můj plán na celý den. Jenom ležet a číst.

Obvykle trávíme první svátek vánoční u babičky, ale letos to bohužel není možné. Je pozitivní. Když jsem se to dozvěděla, bylo mi moc líto, že je sama. Sice jsme si volali, ale stejně se to nevyrovná tomu, kdybychom se viděli doopravdy.

Ale na druhou stranu to válení se v posteli s knížkou taky není vůbec špatné. Akorát ještě chybí cukroví a alespoň tak kbelík čaje. Mám tu ještě tolik nepřečtených knih, které se v té knihovně válí už půl roku, takže mám co dělat.

M. Bartoš, 2.S**MŮJ ŽIVOT V ROCE 2020**

Jelikož jsem neměl vůbec nápad, jakou fotku pořídit, rozhodl jsem se proto, že vyfotím sám sebe společně s věcmi, které mě v tomto roce nejvíc naplňovaly.

Jak jistě víme, rok 2020 nebyl pro nikoho moc dobrým obdobím. Pro někoho to byl dobrý rok, protože nemusel chodit do školy, a na druhou stranu pro jiné, jako třeba pro mě, to bylo období, kdy jsem nemohl nikam chodit, nic podnikat a až na některé maličkosti jsem nemohl dělat vůbec nic. Proto jsem se rozhodl, že se začnu zdokonalovat ve svých zálibách. Nejvíc svého času jsem věnoval focení. Fotil jsem přírodu a někdy portréty a začal jsem si zařizovat ateliér. Druhá nejčastější věc byla hudba. Zařizuji si nahrávací studio, abych mohl tvořit hudbu. Na fotce můžete vidět i grafický tablet, s kterým pořád bojuji, jelikož kreslení není moje silná stránka. Do fotky jsem zakomponoval i teď už známou roušku, která se stala nezbytným dodatkem v našich životech.

Doufám, že rok 2021 bude o něco lepší, že se nebudeme trápit a že budeme žít zase jako před těmito trablemi.

Š. Žďánský, 1.S**OBJEVOVÁNÍ S DÁRKEM**

Fotografie vznikla v noci za pomoci skleněné koule na focení. Byl to jeden z prvních pokusů, tak snad se bude líbit.

J. Dačo, 1.S**PREZENTACE**

Celý obrázek jsem ve dvou programech vytvořil sám. V levém horním rohu je moje jméno, kterým se prezentuji, a v pravém horním rohu je tým, za který hraju. Postava drží v ruce klávesnici, která má naznačovat, že je mechanická a podsvícená RGB.

A. Koudelková, 2.S**HUDBA POMÁHÁ**

Ráda bych se vám pochlubila jednou mojí digitální kresbou zpěváka YUNGBLUDA a MGK, která je ani ne rok stará, a právě jsem si na ni dneska vzpomněla. Na tenhle obrázek jsem si vážně moc pyšná a v tom období i teprve korona začínala. Všichni si mysleli, že to bude během pár měsíců pryč a podobně. A pak si člověk uvědomí, že jsme v tomhle už rok a nemůžeme odjet ani mimo náš okres. Právě díky hudbě YUNGBLUDA to nějak přežívám a těším se na jeho koncert, který má být v listopadu, pokud ho neodloží, což je pravděpodobné. Ale doufat pořád můžu. Každopádně se chci v příštích dnech vrhnout na další podobnou kresbu Johnnyho Deppa a Winony Ryder, abych si nějak zkrátila dny.

M. Král, 1.S**ČTYŘI ČINNOSTI**

Fotka totiž zahrnuje v podstatě jediné činnosti, které v této době dělám. To jest: práce na počítači, nějaký sport, spánek a to, že se nudím a vytvářím blbosti.

D. Věrný, 2.S**DOVOLENÁ VŠUDE KAM SE PODÍVÁŠ**

Obrázek jsem celý dělal sám, od samotné pláže, až po pozadí galaxie společně s medvědem a corona pívem. Pláž má jasný význam, prostě odpočinek, který si každý zasloužíme, s úžasným pohledem do galaxie, který je nezapomenutelný. Ovšem nelze si nevšimnout piva, jehož název mluví za vše. Corona je všude a vždycky bude, ať už chceme, nebo ne.

T. Bílá, 2.S**JÁ A KONCERTY**

V této nelehké době mi chybí hodně věcí a jedna z nich je návštěva koncertů s mojí nejlepší kamarádkou Lindou. Schází mi ten adrenalin v těle při přípravě na samotný koncert, vybírání oblečení, vizáž a hlavně nezapomenout vstupenky. Potom ta cesta, která někdy trvá i tři až čtyři hodiny. Při samotném vstupu do areálu se mi vždy rozbuší srdce, když nasaju atmosféru kolem mě. Vzrušující je také čekání na hlavní aktéry, přičemž si dávají velmi často na čas, ale když se dostaví na pódium, vyvolá to u mě explozi všech pocitů.

Přímo tato situace je zachycena na první fotce nahoře, kde stojím v první řadě (ostatně jako vždy) v červeno bílých šatech a mám na sobě brýle. Druhá fotografie je pořízená z dnešní doby, kdy se mi o koncertech může jenom zdát, tak si to vynahrazuji alespoň takhle.

@Pencil/ArtGamer

J. Heroutová, 2.S**BYLO NEBYLO
VE VIRTUÁLNÍ REALITĚ**

Na obrázku najdete postavu ze hry *Stardew Valley*, která se jmenuje Sebastian. Stojí s dcerou na rukách. Nakreslila jsem to takto, protože s ním v oné hře žiji a užívám rodinný život.

E. Rigová, 1.A**LYŽAŘKA**

Práce vznikla z toho důvodu, že ráda lyžuji a chybí mi to. A také proto, že mě ne baví ruční práce a jsem většinu svého času na sociálních sítích a nebo hraju hry. Práci jsem tvořila v programu Adobe Photoshop 2020.

M. Drábek, 1.S**LEDOVÉ LOŽE**

Původně jsem chtěl postavit sněhuláka, ale chtěl jsem být trochu originálnější. A tak jsem postavil postel ze sněhu. Doufám, že se bude líbit.

A. Kučerová, 1.A**BATMAN VS JOKER**

Obrázek vznikl tak, že jsem si řekla, že udělám dvě odlišné tváře a rozpůlím obličej na dvě části. Proč jsem si vybrala zrovna tyto dva? Protože mám ráda Batmana a jeho protivníkem je Joker. A tak vzniklo toto dílo.

K. Vítová, 1.S**LUZ**

Toto je můj nejnovější výtvar, u kterého jsem omylem strávila celou noc, až nakonec bylo tak pozdě večer, že už bylo brzo ráno! (Hlavně to neříkejte mé mamce.) Je to jedna z mých nejoblíbenějších postav jménem Luz z mého nejoblíbenějšího seriálu, ta původně basketbal nehraje. Ale co kdyby?

Kdybych to měla nějak pojmenovat, bylo by to asi „FLY“, což v češtině znamená létat. Myslím, že důvod, proč jsem jméno vybrala, je jasný.

A. Rýdl, 2.S**CHARACTER DESIGN**

Tento úkol nebyl tak lehký, jak se ze začátku zdál. Udělat cokoli... Tam je tolik možností, že ani nevím kde začít. No právě. Takže jsem si dlouho nevěděl rady, ale nakonec jsem se rozhodl, že udělám nějakou postavu, každopádně nechci jen tak udělat nějakou náhodnou postavu. To já nedělám, chci spíš udělat něco, čemu se říká „character design“. Můžu sice nakreslit jednoduchého člověka (třeba školáka) a říct, že to mám hotové. Každopádně bych se cítil velice špatně, kdyby se mě někdo zeptal, proč jsem nakreslil zrovna tohle. Musel bych říct, že nemám tušení, a to by vedlo k dost nepříjemné konverzaci. Takže proto tomu říkám CHARACTER DESIGN, jelikož si sám pro sebe budu vymýšlet i charakter té postavy.

A to mě už konečně vede k tomu, co jsem nakreslil. Vytvořil jsem dokonce dvě postavy skoro s celým životopisem v mé hlavě. Nebudu vám popisovat každý detail jejich života, to by trvalo celou věčnost, ale věřte mi, že jsem skoro přemýšlel i nad jejich prarodiči. A o co tady vlastně jde? Nakreslil jsem dvě postavy, dívku přibližně v mém věku, a malého kluka, kterému je asi sedm, možná osm let. Jsou to sourozenci a bohužel už nemají ani jednoho rodiče (nebo minimálně nejsou nikde, kde by se o ně mohli aspoň trochu starat). I přesto, že si to ten malý kluk uvědomuje, pořád úplně neví, co to znamená žít bez nich, a nedokáže se sám o sebe postarat. Naštěstí je se svou sestrou, která v tuhle chvíli musí nahradit oba dva

rodiče a k tomu se snaží ze všech svých sil, aby se její bratr mohl každý den usmívat a bavit se. To byla moje hlavní myšlenka při vytváření těchto postav.

No a nakonec v mém obrázku můžete vidět, jak jsem v podstatě postupoval. Nemám tam skoro žádné nepovedené pokusy, protože jsem si hodně rozmýšlel v hlavě, jak to vlastně udělám. Takže když jsem začínal, už jsem skoro věděl, jak budou vypadat na konci. Ale i tak jsem si nebyl jistý s vlasy. Proto v levém horním rohu mám pár pokusů a poté jsem si akorát vyzkoušel nakreslit každou postavu samu o sobě, abych se rozhodl, jaké oblečení chci, aby nosili, a jak bude vypadat jejich stručná anatomie (opravdu jsem se nepokoušel o ultrarealistickou kresbu). Tyto kresby jsem mohl jednoduše vymazat, ale byla to rozhodně důležitá část při tvorbě jejich takzvaného „character designu“.

Poté jsem jen nakreslil obě dvě postavy dohromady a dal jsem si na tom více záležet. Já sám za sebe jsem s mým výtvořem spokojen.

J. Valenta, 2.S**MŮJ ŽIVOT TADY A TEĎ**

Covidová situace jako taková mi toho hodně dala, ale i vzala. Co mi vzala? Vzala mi toho dost. Už se nevidím s mojí přítelkyní tak často, jako jsme se vídali, a častokrát mi chybí. Dále mi vzala to, že si s kamarády nemohu zajít zacvičit do fitka či někam na hřiště. A jsou zde další věci. A co mi naopak přinesla? Naučil jsem se, jak se učit přes počítač. Trávím více času s rodinou a našimi mazlíčky. A také po dlouhé době, občas relaxuji.

Sám jsem nemoc zažil a nikomu to nepřeji. Měl jsem tedy naštěstí slabší průběh, kdy jsem měl jenom kašel, ale i tak mě dost unavila. A proto pro mě babička složila básničku/písničku.

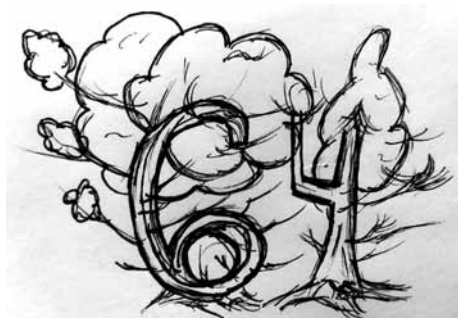
Babička:

Kubíček náš milý,
venku chytil nakažlivé viry.

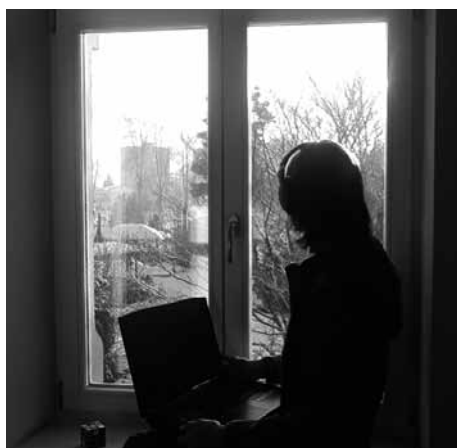
Karanténa čeká nás,
nebudem to pokoušet zas.
Roušku nosit budeme,
a na covid zapomeneme.

Karanténa skončí nám,
veselit se budem dál.

S covidem se vypořádal,
velkou oslavu uspořádal,
v novém roce na míru,
dostaneme vakcínu.

K. Tafi, 3.S**SESTŘIČKY DĚKUJEME!**

Moje maminka a její kolegyně během náročného dne sestry na koronavirovém JIP oddělení Masarykovy nemocnice Ústí nad Labem. I během takové doby se pořád ještě zvládnou bavit.

A. Rýdl, 2.S**NOVÝ ŽIVOT**

Abych řekl pravdu, tato fotka by nikdy nevznikla, kdyby nebyla za úkol. Nejsem totiž žádný fotograf. Každopádně jsem se pokusil něco vymyslet.

Moje fotka má ukazovat můj život v téhle době, na to, že na všechno, co se děje, jen koukám přes okno z pohodlí domova, do ničeho se nepouštím a pouze čekám, až to všechno skončí. Mám u sebe svůj laptop, protože to je věc, kterou hodně používám, jak pro učivo, tak pro zábavu. Sluchátka mají poukazovat na to, že jsem se přesunul do virtuálního prostředí a nepotřebuji slyšet nic, co se děje v reálném světě, jelikož to nejsou žádné dobré zprávy a nechci si tím kazit dobrou náladu. Jestli má svět skončit, tak proč bych se toho měl bát a stresovat se kvůli tomu. Někdy se to stát musí. Radši se budu bavit až do poslední chvíle. Také mám vedle sebe položenou neslo-

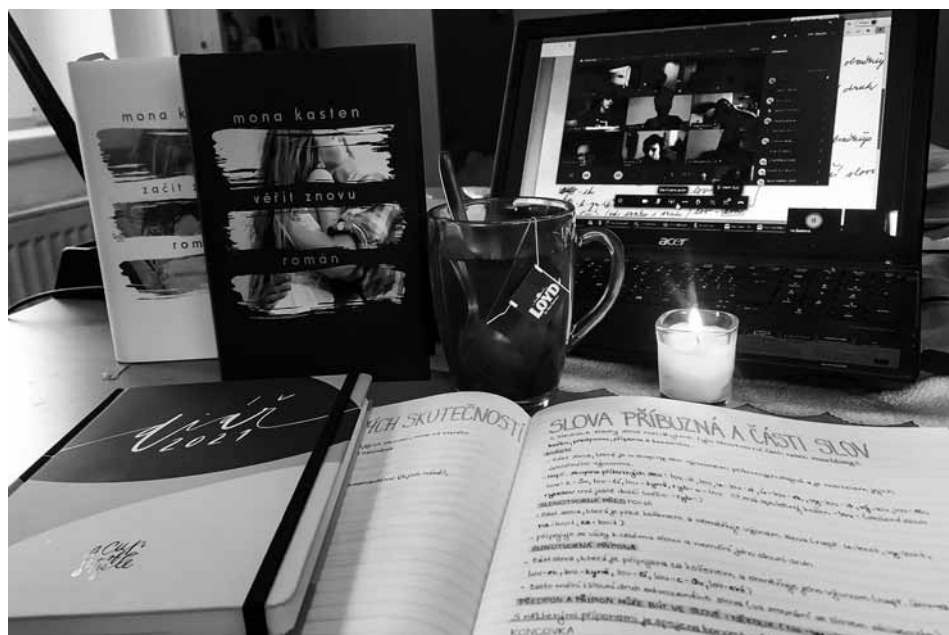
ženou Rubikovu kostku. Ta poukazuje na to, jak je složitá dnešní situace a že nebude mít jednoduché řešení. Každopádně všichni víme, že časem někdo nebo něco přijde a tu kostku složí.

K. Vítová, 1.S**INSIDE MY HEAD (v mé hlavě)**

Upřímně? Pořádně nevím, jak to popsat, ale fotka by měla vyjadřovat, jak se v poslední době plus - minus cítím. Můj začmáraný obličej, který se zároveň kouká do všech stran, má popisovat zmatení nebo možná i nejistotu. Do pozadí jsem dala osobu, která padá do vody, protože jsem ve většině času potopená ve svých myšlenkách, z kterých se vynořím pouze, když je třeba se nadechnout.

L. Třetinová, 2.S**ATMOSFÉRA TĚCHTO DNÍ**

Určitě se ptáte, jak tato fotka vznikla a jaký má význam. Vše, co zde vidíte, mi pomáhá se zabavit v téhle těžké době. Čím bych mohla začít? Knihy, které tu jsou, mi pomáhají se vzdálit od reality a začít se konečně do něčeho, co mi nedovolí se od příběhu odtrhnout. Diář pod nimi tu také hraje svojí důležitou roli. Vše si do něj pečlivě zapisuji, abych na nic nezapomněla a měla vše naplánované. Čaj vedle knih je pro mě každodenní rutinou, nejradši mám bylinkový nebo ovocný. A teď ta nejdůležitější věc pro soustředění a lepší náladu. Ano, je to svíčka! Těch není nikdy dost, k Vánocům jsem dostala i s vůní lilie, která voněla tak nádherně, že jsem se jí přímo nemohla nabažit. Sešit českého jazyka, který leží pod notebookem, kde právě běží hodina, je k tématu také. Od pondělí nám zase začala online výuka, a to mi zabírá také dost času. Bohužel jsem na fotce nestačila zachytit karimatku, protože jsem pro sebe před hodně dlouhou dobu začala něco dělat, nebo i svého pejska, se kterým trávím hodně času. Každopádně doporučuji těm, kteří poslední dobou mají doma napjatou atmosféru, si pustit jako já své oblíbené písničky, mít zapálenou svíčku a popíjet čaj u něčeho, co vás baví.

A. Dušková, 1.S**NEZBYTNOSTI**

Pro tuto fotku jsem se rozhodla pro takové menší zátiší a použila v něm věci, co momentálně symbolizují a vystihují můj život. Což tedy znamenají knihy, skicák s rozdělanou prací, čaj a vonná svíčka (kterých nejspíš vlastním víc než potřebuji). Také jsem zakomponovala do fotografie roušky symbolizující poslední chaotický rok a světélka s ozdobami, jelikož Vánoce jsou můj oblíbený svátek a neskutečně se na ně vždy těším.

J. Pokorný, 1.S**MŮJ KAMARÁD POČÍTAČ**

Aktuálně je počítač můj velkým společníkem. Nejen, že slouží jako pracovní pomůcka nebo herní stroj, ale také slouží jako můj vánoční stromček, na který nedávám hvězdu, ale zdobím ho svojí láskou. Tento počítač mám rád, jelikož se mnou prochází cestou virtuálního světa, když nechci poslouchat rodiče a chci mít svůj klid. Můj počítač je jako moje budoucí partnerka. Doufám, že se mnou bude mít trpělivost stejně jako můj počítač. Zajímám se o stavbu a opravu PC. Jsem velice rád, že jsem mohl i několika lidem počítač sestavit nebo opravit.

A. Petruželová, 1.S**VÁNOČNÍ VÝROČÍ**

Fotka vznikla s mým nejlepším dárkem, který jsem dostala, když mi bylo šest let. A přesně na Štědrý den to bude deset let, co mi přináší štěstí do mého života.

K. Borková, 2.S**MŮJ ŽIVOT vs COVID**

Můj život se změnil od té doby, co je tu s námi ta potvora. Už se tolik nevěnuji těm věcem, co před covidem. Chybí mi zážitky na kroužcích a legrace s kamarády.

I když je to teď venku takové, jaké to je, umím si to zpříjemnit i doma šálkem horkého kaka, knížkou v ruce, přikrytá peřinou v houpací síti.

Je to těžká situace pro nás všechny i pro naše milé prarodiče. Ale spolu dohromady to zvládneme, nikdo na to není sám.

Tím, že jsou teď školy zavřené, jsem doma i s mladší sestrou, která je v páté třídě. Tudíž na mě připadá i povinnost přes dopoledne dělat úkoly i s ní.

Aspoň v poslední době dělám jeden ze svých oblíbených koníčků a tím je jízda na čtyřkolce. Tato činnost mě naplňuje a dělá mě šťastnou. Je to vždy pro mě odpočinek a únik od reality. Plno lidí říká, že holka na čtyřkolce jezdit nemůže. Právě naopak, i holky mohou jezdit, užívat si to a mít to rády.

I přesto, co se teď kolem ve světě děje, jsem na maximum spokojená a šťastná se všemi a vším, co mám okolo sebe.

E. Knotková, 3.S**POPRVÉ NA BĚŽKÁCH**

Fotka je z ledna 2021, kdy jsem byla s mojí kamarádkou na běžkách. Bylo to poprvé co jsem stála na běžkách a bylo to opravdu moc super. Je krásné jet tou zasněženou krajinou, miluju to. Moc jsem si to užila.

T. Sobotková, 2.S

ROČNÍ OBDOBÍ PODLE MĚ

Š. Žďánský, 1.S

TADY A TEĎ

Tato fotografie byla pořízena 7. prosince úplnou náhodou, když jsem jel se svojí kamarádkou večer vlakem. Čekali jsme, než se vlak rozjede a vtom mě napadlo, že bych si mohl udělat nějakou pěknou fotku na sociální síť. Tak jsem poprosil kamarádku, aby mě vyfotila, a hned jak jsem velmi povedenou fotku uviděl, tak jsem si řekl, že dokonale odráží náš život tady a teď. V této těžké chvíli jsou tací lidé, kteří vám dokážou zvednout náladu a povzbudit vás. A taky že i dnes se dá v rámci možností cestovat a užít si den, protože nezáleží na tom, jaká je doba, ale s kým tu dobu trávíte.

E. Vörösová, 1.A**DĚLÁM TO, CO MĚ BAVÍ**

J. Savka, 1.S

KAMARÁDI

Na fotce jsem s Matyášem, což je v poslední době můj nejlepší kamarád. Kdybych s ním nemohl chodit ven, moje hlava by na tom byla o dost hůř.

Třídy SOŠ mgp Rumburk ve školním roce 2020/2021

1.A / Ing. RICHARD SÝKORA

Anyalai Roman
Bažo Marek
Brošňák Michal
Demeterová Nina
Jirousková Vanesa
Kocman Daniel
Krejza Tadeáš
Kučerová Aneta
Litterová Karolína
Poruba Marcel
Procházková Kamila

Rigová Eliška
Schindlerová Sára
Stankovič Robert
Sukdoláková Bára
Svoboda Jiří
Svobodová Klára
Škoda Patrik
Vaverová Andrea
Vörösová Ema
Vrátil David

1.S / Ing. ANDREA BARTŮŇKOVÁ

Dačo Jakub
Danielová Viktorie
Drábek Martin
Dušková Aneta
Jonáš Václav
Král Marek
Lukáčová Tereza
Marková Eliška
Mendová Karolína
Petruželová Adéla

Pokorný Josef
Posselt Matyáš
Práglová Lucie
Savka Jan
Srbecká Martina
Syrovátková Anežka
Uskokovič Vít
Vandormael Samira
Vítová Kateřina
Žďánský Štěpán

2.A / Mgr. MARTIN MACEK

Bartoň David
Brahová Aneta
Čechová Darina
Čmugrová Anna Marie
Dolenská Tereza

Hlaváčková Jana
Indrák Jiří
Jonásek Pavel
Karásek Vojtěch
Kopečná Karolína

Koubková Veronika
Kvapil Tomáš
Němečková Klára
Pavluk Vladimír
Petrla David

Pihanová Martina
Polák Aleš
Poláková Natálie
Reiser Filip Pavel
Remešová Marie

Rouha Adam
Rysová Lucie
Semanová Petra
Srba Robin
Steško Petr

Surmajová Patricie
Šelmek Zdeněk
Šída Petr
Všetečka Ladislav

2.S / Mgr. JOSEF MAKOVSKÝ

Balážová Nikola
Bartoš Michal
Bílá Teresa
Borková Kristýna

Grösserová Adéla
Grünberg František
Güntherová Nicol
Heroutová Jiřina

Kopecký Ladislav
Košíňová Adéla
Koudelková Adéla
Masopustová Lýdie

Mokrá Erika
Oravcová Milena
Petříček Adam
Rýdl Adam

Smetana Jan
Sobotková Tereza
Stárková Eliška
Surý Martin

Tesař Ondřej
Třetinová Lenka
Vacek Tadeáš
Valenta Jakub
Věrný Dominik

3.A / Ing. RICHARD SÝKORA

Alešová Dominika
Appeltová Sabina
Blahová Daniela
Čapek Matěj
Čápková Markéta
Demeterová Taťána
Doubřavová Bára
Chaloupková Iveta
Charvát Erik
Hučková Tereza
Kočí Tomáš
Kůla Patrik
Kunstová Michaela

Louda Jakub Matěj
Novotný Josef
Petrla Tomáš
Příšová Tereza
Polanová Soňa
Sováková Anna
Spěvák Ondřej
Staudigelová Sarah
Šolcová Růžena
Valentová Jiřina
Valentová Michaela
Volfová Zuzana
Zatloukal Tomáš

3.S / Ing. ROMAN SVOŘADA

Bílá Claudie
Bílá Patricie
Bourek Karel
Červená Barbora
Dušánková Aneta

Engl Tomáš
Horáková Barbora
Hovorka Luděk
Jankechová Anna M.
Jetmar Jakub

Klofáková Kateřina
Knotková Eliška
Kovandová Sabina
Kulha Jakub
Kuruc Lukáš

Méřiová Kateřina
Moravec Michal
Musílek David
Němec Daniel Jiří

Nezdobová Natálie
Panák Petr
Porubský Jiří
Rek Jakub

Rezek David
Rousek Dominik
Seryn Filip
Tafi Kateřina

4.P / Mgr. JIŘÍ STRÁNSKÝ

Balounová Monika
Beránková Lucie
Cincibus Tadeáš
Čechotovská Markéta

Čechová Diana
Čechová Petra
Demeter Roman
Dlouhý Robert

Fišer Jan
Guerra Iveta
Hron Michal Antonín
Kacel Dominik

Kalbáčová Barbora
Koubková Kristýna
Kováříková Lucie
Král Tomáš

Křenařová Soňa
Kuba Zdeněk
Neudenová Nikol
Růžičková Nikola

Šedová Šárka
Šmýd Kristian
Tázlerová Tina
Veselý Jakub

4.S / Mgr. JITKA ČAPKOVÁ

Fišer Roman
Hladík Tomáš
Krásný Jakub
Leber Ondřej
Matičková Barbara
Málek Martin
Matušových Petr
Moučka Jiří
Ondřej Tomáš

Patočková Michaela
Polan Jiří
Rein Matěj
Šobek Adam
Štefaníková Klára
Vrána Petr
Waldmann Antonín
Wetzel Aleš
Záhorský Matěj

Setkání s bratrem Jana Palacha

Byla zima a venku padal sníh. Připomínal se čin, ke kterému se dne 16. 1. 1969 na Václavském náměstí odhodlal student pražské filosofické fakulty Jan Palach. V televizi se vysílaly dokumenty a ve škole se téma také probíralo. Jsem ráda, že jsem měla možnost mluvit s Jiřím Palachem, bratrem Jana Palacha.

Jiří Palach, muž, který nerad podává rozhovory novinářům a žije na samotě poblíž mého bydliště. Během dne jsem zjistila vše potřebné k tomu, abych ho našla. Povedlo se! Celé setkání se stalo náhodou.

Šla jsem pouze zjistit, zda je roubenka opravdu jeho, ale když jsem byla na odchodu, zrovna vyšel ze dveří, aby si zapálil cigaretu. Odhodlání mi nechybělo, a tak jsem se zeptala, jestli je to ten, kterého hledám, pan Jiří Palach. Přikývl a pozval mne dovnitř. Posadili jsme se na židle a mé mozkové závity zpracovávaly vše, co se právě stalo a snažily se vymyslet otázky, na které bych se mohla zeptat.

O činu, který se jeho bratr odhodlal udělat, neměl nikdo ani tušení. Maminka se o tragické události dozvěděla z novin. Jela vlakem a spolucestující před ní držel v rukách čerstvý výtisk novin a na titulní straně byla fotografie Jana Palacha. Vytrhla mu je z rukou a omdlela. Den před tím bratra viděla na pohřbu strýce a ani ve snu by ho nenapadlo, že se další den stane něco, co zasáhne celou tehdejší Československou republiku. On se to dozvěděl po telefonu. Volal lékař z popáleninového centra, že bratr je vážně popálen a ať přijede co nejdříve. Hledal co nejrychlejší spoj do Prahy z Nového Boru. Nic nešlo, a tak se vydal na vlakové nádraží. Nikde nikdo, ale v hlavní hale hrálo rádio, ale hudbu přerušily mimořádné zprávy: „Dnes v odpoledních hodinách se na Václavském náměstí pokusil upálit student filozofické fakulty J. P.“ I přes to, že řekli pouze iniciály, okolnosti se Jiřímu spojily a bylo mu jasné, co se v Praze přihodilo a proč ho volají. Zoufale doběhl na okresek VB (Veřejná bezpečnost). Oni o události už věděli, a dokonce jeli

i do Kamenického Šenova, aby pro něj přijeli, ale otevřela jim manželka s tím, že muž je v Novém Boru a hledá spoj do hlavního města. Neměli k dispozici žádné auto, a tak mu zavolali taxi. Manželka přijela za ním a vydali se do Prahy. Na místo dorazili až o půlnoci, ale za bratrem mohli až ráno s maminkou. Jiřího manželku dovnitř nepustili.

S manželkou se seznámil v České Kamenici na poliklinice. On studoval medicínu, ona byla zdravotní laborantka. Projížděl tudy na motorce, bohužel si nepamatuji, proč se zastavil zrovna na poliklinice, ale se svou budoucí manželkou se seznámil, když na oddělení přivezli otráveného muže. Palach se vsadil s místním lékařem o diagnózu a měl pravdu. Mladé laborantce se ihned zalíbil a začali se pravidelně scházet, až se z nich stal pár. Přestěhovali se do Kamenického Šenova a narodily se jim dvě dcery.

Studoval medicínu ale musel skončit v šestém semestru kvůli nehodě na motorce. Vyprávěl mi, že když se probudil v nemocnici a před očima měl bílý strop, myslel si, že je po smrti a leží v nebi. Hospitalizovaní mu ještě na přivítanou řekli: „Vítej mezi námi!“ Náš rozhovor zamířil i ke kritice filmů o jeho bratrovi. Většinu z nich chválil, hlavně kvůli obsazení herců.

Jiří Palach je opravdu milý pán. Nikdy v životě nezapomenu na to, že jsem s ním mohla mluvit. Byla jsem nesmírně šťastná a hrdá sama na sebe za to, že jsem v sobě našla odhodlání ho oslovit. Překvapte také sami sebe a dělejte spontánní rozhodnutí, protože nikdy nevíte, co z toho nakonec vznikne a může to ovlivnit část vašeho života.

-Elíša-

FOTOGRAFIE TROCHU JINAK

IR (infra-red) neboli infračervené focení je způsob záznamu obrazu, který je citlivý na červenější červenou, než kterou vidíme. Věci pod ní tak často vypadají jinak. Listy a vegetace jsou papírově bílé, modré nebo je

tmavší, opar zmizí a na fotografiích se zlepš viditelnost. Na pořizování takových snímků je ale potřeba upravený fotoaparát Ukázka, jak vypadá takový billboard v infračervené (připadá mi to zajímavé, protože to vypadá, že jediná CMYK barva, která je řádně vidět, je černá).

-František-

NETRADIČNÍ ROK

Lucie Práglová, 1.S

*Dneska je tak divná doba,
asi bude dlouhodobá.
Každým dnem jsou nové změny,
vzniklé v naší malé zemi.*

*Vánoce jsou v ohrožení,
můžou za to opatření.
Všude prázdné ulice,
nejsou žádné tradice.*

*Už se blíží Štědrý den,
není to jen pouhý sen.*

Zážitek z dětství

Teresa Bílá, 2.S

Doktory jsem si nikdy neoblíbila. Vždy, když jsem k nim přišla, bylo to kvůli očkovaní. A které dítě nemá strach?

V čekárně jsem začala křičet a nebyla jsem k zastavení. Ten pocit, že budu mít za chvíli v ruce nebo v noze zabodnutou jehlu, mě děsil a myslela jsem, že když budu hodně křičet, rodiče mě vezmou domů. Bylo to ale právě naopak.

Jednou mi opět přišla pozvánka na očkovaní. Nespala jsem už týden dopředu, jaký jsem měla strach. Čas letěl nepřiměřenou rychlostí. Možná proto, aby mě co nejdříve zbavil trápení, ale pro mě to byla hrozná muka. A pak nastal onen den a já ani nemohla jíst. Začala jsem se uklidňovat, že to budu mít alespoň za sebou a zase strach na nějaký čas poleví. Na chvilku to dokonce pomohlo. Pak jsem si však připomněla toho protivného doktora, který mě nikdy nedokázal uklidnit, a strach se vrátil v plné síle.

Tatka se ten den rozhodl, že mě k doktorovi odveze autem. Bylo to od něj velice laskavé, ale pro mě to znamenalo jen dřívější příjezd, což se mi ani trochu nelíbilo. Doktor byl protivný jako vždy a usmívající se zdravotní sestra mě děsila čím dál víc. Její vlídná slova jsem nechtěla poslouchat, v myšlenkách jsem se dokázala soustředit jen na tu jehlu. Když zjistila, že uklidňování nepomáhá, popadla jehlu se slovy: „Teď tě to jen trochu štípne,“ a pokusila se mi jí píchnout. V tu chvíli jsem, ale spustila hlasitý křik, začala jsem kolem sebe kopat, dokonce mě prý bylo slyšet o dvě patra výš. A tak přišel tatka, aby mě pevně držel, zatímco ta děsivá jehla byla blíž a blíž. A v tu chvíli jsem se rozhodla nevzdat. Při vpichu jsem zatnula všechny svaly, což mi způsobovalo návaly bolesti, a křičela! A najednou bylo po všem. Chvilí jsem ležela naprosto bez hnutí a vychutnávala jsem si ten klid. Měla jsem to konečně za sebou. Váhavě jsem se postavila, ale nepočítala jsem s bolestí, která se okamžitě vrátila. Do auta mě museli odnést. Teprve pak jsem dokázala ocenit, že mě tatka vezl autem.

Představujeme novou redaktorku:

Ahoj, zdravím všechny čtenáře Bezevšeho, jmenuji se **ELIŠKA RIGOVÁ**. Jsem z 1.A a na škole nová. Zvolila jsem si Polygrafku z toho důvodu, že jsem se od mala zajímala o reklamy a různé plakáty, a protože je to sedavá práce, což mi vyhovuje kvůli mému handicapu. Moje koníčky jsou: fotografování, posilování ve fitness a doma, hraní na kytaru a bicí. Ve škole jsem spokojená, baví mě to tu, mám hodně kamarádek a kamarádů, moc se mi tu líbí. Do každého vydání bych ráda přispěla nějakou zajímavostí ze světa nebo regionu, ze světa sportu, hudby a přírody. Snad se vám budou moje články líbit a snad se dozvíte něco nového.

S pozdravem Eliška Rigová (Rambo).

Dala, nebo vzala?

Tato doba mi vzala i dala hodně. Vládní opatření omezují moje koníčky a sportování. Co mi dala tato doba? Dala mi dvě brigády. Pracuji v call centru u společnosti Data Collect, mám home office. Druhá práce je spojená s grafikou. Tato doba mi vzala spoustu zážitků, které jsem měla prožít. Jsem ráda, že máme online výuku, vůbec bych nevěděla, co bych dělala. Těším se, až půjdeme zpět do školy. Až se vrátíme do la-
vic, ráda bych si pro naše noviny popovídala s lidmi, které znám, a ráda poznám i nové lidi. Doufám, že vás budou bavit mé články. Přeji vám, ať jste zdraví, mějte se krásně a budu se těšit příště.

-Rambo-

Neztrácejme naději

Jak asi všichni tušíte, před rokem jsme navštívili školu naposledy. Naši prváci si toho tady moc neužili. Ale určitě se shodneme, že nám to tu trošku chybí. Čas, který jsme tu strávili v září a kousek v říjnu, se ani nedá počítat. Za tu dobu se toho dost změnilo. Většinu z nás to ovlivnilo pohled na život, některým více, jiným méně. Věřím, že to zvládneme, a až se vše vrátí do normálu, budeme se zase vídat ve škole a trávit náš společný čas. Nebo si jen zajdeme do kavárny či na výlet. Nesmíme

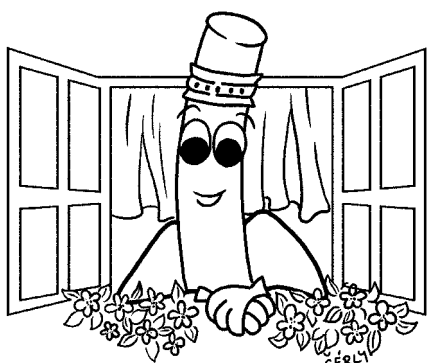
jen ztratit naději v lepší časy a dodržovat všechna opatření.

Jak tato doba změnila moji osobu? Začala jsem být spíše realistou místo snílka, kterým jsem ještě před tím vším byla. Uvědomila jsem si pravost přátel a podporu rodičů. Naši rodiče to mají teď mnohem těžší, než máme my. Měli bychom si uvědomit, že tu jejich snahu a těžkou práci nedělají jenom pro sebe, ale i pro nás. Také jsem v první karanténě se sebou začala něco dělat a cvičím každý den ve volném čase, jak se říká „do plavek“. Začala jsem háčkovat,

abych zabila nudu. Povedl se mi zatím měkoučkový svetr a letní top a jsem spokojená. Teď je pro každého hlavní otázkou, co chce vlastně dokázat, jak si rozvrhne čas, aby byl více produktivní a podařilo se mu to. A tak se ptám, čeho chcete docílit vy?

-Třea-

OKÉNKO ŠKOLNÍ METODICKÝ PREVENCE 1. pololetí 2020/2021

Než se školní rok trošku rozeběhl, byl opět kvůli coronové pandemii na dlouhý čas přerušeny.

Hned v prvních týdnech nového školního roku jsem začala dělat ve všech třídách naší školy anketu na téma: „TŘÍDNICKÉ HODINY“. Bohužel jsem ji nestihla dokončit, takže vám tu přináším jen částečnou ukázkou toho, co jsem stihla do uzavření školy.

A proč téma „TŘÍDNICKÉ HODINY“?

Protože si myslím, že právě třídnické hodiny, včetně jejich technického, organizačního a administrativního významu (řešení absencí, informování žáků o důležitých věcech) jsou jednou z nejlepších preventivních rizikového chování. Umožňují například řešit problémové vztahy ve třídě, podporují funkční způsoby chování a dávají prostor k řešení aktuálních problémů třídy a práci s pravidly. Když studenti mají možnost pravidelně sdělovat, co se jim ve třídě líbí a co ne, vede to k tomu, že se podaří podchytit a často i vyřešit řadu problémů, které by jinak mohly přerůst do takřka neřešitelných rozměrů. A teď tedy malá ukáзка ankety ve třídách, kde třídnická hodina dosud proběhla:

ANKETA: TŘÍDNICKÉ HODINY – 2. až 4. ročník

(Prosím o tvé vyjádření - ANONYMNĚ):

1. Napiš svůj názor na konání třídnických hodin:
2. V jaké podobě by byly nejlepší (jak čas to, délka, forma, uspořádání...).
3. Chtěl/a bych ještě dodat:

2.S – účast 23 žáků

- Líbí se mi, jsem za ně rád.
- Není to špatné.
- Nevadí mi to.
- Je to fajn, vyřeší se věci.
- Je to super si o něčem povídat.
- Dobrý nápad, můžeme si říct, co si jindy neřekneme, a vyřešit spory.
- Aspoň se s ostatními poznám.
- Jsou dobré.
- Není to špatné, sblíží to vztahy.
- Dokážou pomoci.
- Je to dobré na řešení problémů, každý se může vyjádřit, blíž se poznáme.
- Jsou velmi užitečné.
- Vyřeší se spousta problémů.
- Je to skvělá příležitost poznat zájmy a témata třídy.
- Připadají mi fajn.
- Skvělá věc na problémy a konflikty.
- Dobré při problémech.
- Jsou dobré, nebýt těchto hodin, nevyřešily by se problémy, nebyli bychom dobrá třída.
- Fajn.

- Dost nám to pomohlo se sblížit, jsou užitečné pro řešení problémů.
- Je to super, je dobré řešit problémy touto formou.

Celkově: Žáci hodnotí třídnické hodiny pozitivně, výrazně upřednostňují kruh a chtěli by je převážně jednou za měsíc.

3.A – účast 19 žáků

- V prvéku fajn na seznámení.
- Nedůležité, raději matematika.
- Můžeme říct, co se nám nelíbí, a odlehčí to situaci ve třídě.
- Zbožňuju tyhle hodiny kvůli atmosféře.
- Je to fajn, mám je rád.
- Člověk se dozví, jak spolužáci vnímají různé věci.
- Těším se.
- Dost problémů, co jsme měli, jsme vyřešili.
- Je to skvělý, poznám více spolužáky a udělám si na ně jiný názor.
- Nevadí mi to.
- Je potřeba si občas popovídat.
- Baví mě, vyřeší se spousta věcí.
- Baví mě moc.
- Nebaví mě to, nerada komunikuju.
- Užitečné, mnohokrát nám to pomohlo.
- Už se tak nestydíme před sebou mluvit.

Celkově: Žáci hodnotí třídnické hodiny pozitivně, upřednostňují kruh, stačily by jim jednou až dvakrát za pololetí.

3.S – účast: 22 žáků

- Jsou super pro řešení problémů.
- Je to dobrá věc.
- Jsou potřeba, jsou dobré v tom, že můžeme komunikovat a říkat své názory.
- Je to důležité, dozvíme se nové věci.
- Asi jsou užitečné.
- Dobrá věc, pomáhají uvolnit energii ve třídě, která bývá dost napjatá.
- Jsou fajn, většinou si mezi sebou ujasníme nějaké věci.
- Je mi to jedno.
- Baví mě, aspoň se trochu poznáme a popovídáme si.
- Jsou super.
- Moc je nemusím, nerad mluvim.
- Nemusím se učit.
- Mám je rád, aspoň se na nich trochu poznáme.

Celkově: Žáci hodnotí třídnické hodiny pozitivně, upřednostňují konání v kruhu, jedenkrát za tři měsíce.

4.S – účast 17 žáků

- Každá hodina ČJ je taková třídnická, řekl bych, že mi pak ty hodiny chybí.
- Myslím si, že v našem věku jsou třídnické hodiny k ničemu.
- Je to za mě dobrý nápad, ale jen tehdy, když se to nekoná o vyučování, protože spousta lidí toho zneužívá.
- Osobně rád vyjadřuju svůj názor, takže mě baví, většinou jsou na stole dobré témata.
- Záleží, za jakých okolností se konají.
- Třídnické hodiny se mi líbí pouze

v případě, pokud se řeší nějaká oprávněná důležitá témata.

- Jsou super.
- Dobrý, protože se nemusíme učit.
- Obešla bych se bez nich, protože mi občas přijdou stresující.
- Když se něco potřebuje ve třídě probrat, tak je to velmi super metoda.
- Nemám s tím problém, nevadí mi.
- Když se o třídnických hodinách neřeším já, tak si myslím, že jsou v pořádku.
- Třídnické hodiny jsou dobré v tom, že vše, co nás zajímá, probereme.
- Rád si pokecám.
- Nevadí mi.
- Je mi to jedno.

Celkově: žáci jsou k třídnickým hodinám kritičtější než žáci jiných tříd, kruh je pro ně přijatelný, stačí jednou až dvakrát za pololetí

4.P – účast 20 žáků

- Neutrální.
- Myslím si, že třídnické hodiny jsou dobré.
- Třídnické hodiny probíhají občas, a neřešíme třeba s učitelem ples, který nám s tím může alespoň trochu pomoci.
- Pochoda.
- Jako třída se můžeme vzájemně poznat.
- Je to věc, kterou jsem nikdy neměla ráda.
- V pohodě, lepší než se učit, alespoň se proberou věci, na které normálně řeč nepříjde.
- V pohodě, v některých třídách to pomáhá kolektivu, v některých ne.
- Třídnické hodiny by měly zůstat tak, jak jsou.
- Já tyhle kecací hodiny měla vždy ráda, ale tahle třída je na všem úplně jinak, nic je nebaví a to je strašný.
- Jsem ráda, že občas jsou, ráda ve škole chvíli vypnu a o něčem si promluvim.
- Jednou za čas neuškodí a myslím si, že je to příjemný způsob, jak řešit věci ohledně naší třídy.
- V pohodě.
- V pohodě, ale pokud budou další, tak bez roušek.
- Je to k něčemu dobré a spoustu se toho vyřeší.
- Bavily mě.
- Lepší než se učit, jsem spokojený.

Celkově: Žáci hodnotí třídnické hodiny spíše pozitivně, k formě četnosti se buď nevyjadřovali, nebo se názory hodně různily.

ANKETA: TŘÍDNICKÉ HODINY – 1. ročník

(Prosím o tvé vyjádření - ANONYMNĚ):

1. V jaké podobě a jak často jsi měl/a třídnické hodiny na ZŠ?
2. Chtěl/a bys třídnické hodiny i na SŠ?
3. Jak často by měly třídnické hodiny být?
4. V jaké podobě (v lavicích, v kruhu, povídání, hry...)?
5. Co bys na třídnických hodinách chtěl/a řešit, o čem by měly být?
6. Chtěl/a bych ještě dodat...

1.A – účast 18 žáků

Celkově:

- Na ZŠ třídnické hodiny převážně měli, a to poměrně často (měsíčně i častěji) a většinou v kruhu.
- Na střední škole by třídnické hodiny určitě mít chtěli a to jednou měsíčně, ale i častěji, v kruhu i v lavicích a probírat problémy třídy, školy i témata, na která není v normálních hodinách čas.

V prvním týdnu také ještě proběhly tradiční seznamovací dvouhodinovky ve třídách prvního ročníku:

Aktivita:

- Kamínek v kruhu (každý říká své jméno a jednu větu o sobě).
- Očekávání a obavy (každý napíše na papírek svá očekávání a naopak obavy směrem ke studiu na naší škole).
- Provázky (žáci se pokouší rozmotat provázek a zjistit, koho mají na druhém konci = rozdělení do dvojic).
- Interview (vzájemné představování se ve dvojicích).
- Řady (stavění se do řady dle různých kritérií).
- Místo si vymění (pohybová hra).
- Teploměr (stavění se na pomyslnou stupnici dle různých kritérií).
- Jména za plentou (hádají se jména) (Poslední čtyři aktivity jsme stihli jen v 1.S).

A jaká OČEKÁVÁNÍ a naopak OBAVY „prváci“ měli?

Očekávání:

- Udělat si maturitu/výuční list
- Dobrý kolektiv, kamarádi
- Dobré vztahy s učiteli

Obavy:

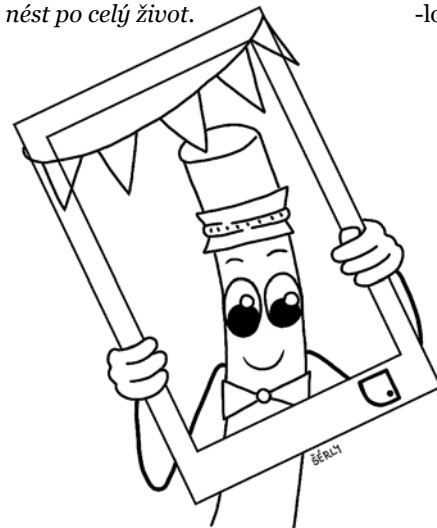
- Problémy s kolektivem
- Těžké učení
- Šikana
- Nebude mě bavit obor
- Špatné vztahy s učiteli

Stihla jsem v těchto třídách udělat i malou anketu, jejímž cílem bylo zmapovat, zda žáci zažili na svých základních školách šikanu. A jak to dopadlo?

1.A – 10 žáků šikanu zažilo, 10 nezažilo, 3 se nevyjádřili.

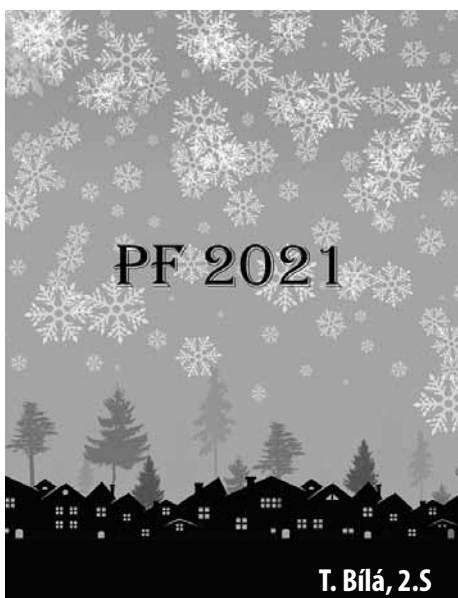
1.S – 8 žáků šikanu zažilo, 9 nezažilo..

To, že téměř polovina žáků má zkušenost se šikanou na základní škole, je alarmující, protože následky šikany si člověk může nést po celý život. -lo-

NOVOROČENKA

byla dalším z mnoha zadání
v hodinách odborného
kreslení. Ano, i odborné
kreslení probíhalo on-line.

Apríl si našel cestu na Polygrafku i v době koronavirové

Apríl v naší rodině nejvíc milovala moje maminka. Vždy se jí podařilo nás něčím nachytat, že mám díru na punčošce, černou šmouhu pod okem nebo zahlásila, že se k nám řítí návštěva. Vždy jsme jí na to skočili a já se postupně začala vyžívat ve stejných vylomeninách.

Táta choval králíky a tak nejoblíbenějším vtípkem naší maminky byl aprílový výkřik, že nám utekli. Pak jen se vzrušením čekala, až táta vyletí na zahradu s tím, že je musíme pochyty. Že utíkali, se stávalo, ale na Apríla nikdy.

A maminka se smála, až se za břicho popadala, a tátův výraz a v očích záblesk, že pomsta bude sladká, milovala.

Maminka už tu s námi není, odešla vloni v létě za tátou a já se s tím učím žít. Že je 1. duben, jsem zaregistrovala, ale žádnou legraci jsem nevymyslela. Ten den jsem měla špatnou náladu, protože jsem si přečetla příspěvek na facebookové stránce 1.S, který mě rozladil a zachmuřil, vyháněla jsem to z hlavy celé dopoledne a aprílové legrácky upozadila.

Až pozdě večer si můj muž všiml, že ho v půl desáté večer volal pan ředitel, což mě vyděsilo. Přestože jsme kamarádi, takto večer si nikdy nevoláme.

„Mám mu zavolat zpátky, nebo ne?“ zvažoval a nakonec přeci jen číslo vytočil. Přecházel po obýváku, jak to u telefonování dělává, a soustředěně hovořil. Že má jeho projev podivný charakter, že vůbec nevím, o co jde, a že se jeho slova točí dokola, jako by je poháněl vítr, jsem zjistila ve chvíli, kdy už na mě manžel pokukoval a čekal, až mi to dojde. Apríl! A to už jsme se oba váleli smíchy a mně se ulevilo. Nic vážného se neděje! A pak zaplavila vlna nesmírného štěstí. Můj muž zachránil Apríla.

Ještě větší úleva přišla až druhý den, kdy se mi díky zprávě kolegyně nesmírně ulevilo podruhé. Proč?

Zpráva na facebookové zdi skupiny 1.S byl také apríl. Dovolte mi, abych vám, milí čtenáři, dala nahlédnout, jak si z nás jedna potvůrka vystřelila. Jména pozměním, aby zůstala schována v anonymitě.

1. dubna 2021

K: „Dobré ráno! Včera jsem se bavila s rodiči ohledně školy. Ptali se mě, jestli mě škola baví. Když jsem nastoupila na školu a poznala nové lidi, byl to pro mě skvělý zážitek a dobrá zkušenost. Bohužel se mi přestal líbit přístup učitelů a společně s rodiči jsem se dostala k tomu, že půjdu na jinou školu. Budete mi všichni moc chybět.“ Pod příspěvkem se objevily komentáře od spolužáků typu: „Budeš nám všem moc chybět.“ a také plačící smajlíci.

Zaregistrovala jsem to a se mnou samozřejmě třídní učitelka a dokonce i metodička prevence, všechny tři jsme na Facebooku a také ve skupině 1.S.

K rozklíčování příčin tohoto sdělení jsme došli až na druhý den:

2. dubna 2021

K: „K tomu minulému příspěvku, co jsem ráno zveřejnila,.. Byl to jen vtip! Vzhledem

k tomu, že bylo 1. dubna a to je apríl, muse-la jsem si z vás udělat srandu, tak se omlouvám.“

Kolegyně mi jistě prominou, že sem vložím naše reakce, protože čtenářům dojde, jak jsme byly 1. dubna ponořené v otázkách, na které jsme neměly odpověď.

Reakce třídní učitelky:

„Řeknu ti, že jsi pěkná potvora! Já byla cele dopoledne v šoku. Přípravovala jsem si nějakou reakci na takovou zprávu. Jako třídní jsem byla úplně hotová. Teď jsem zase hotová, ale úlevou. Chudák můj muž, ten mě dnes moc nechápe. Nejdřív zasmušilá a teď zase vysmátá.“

Reakce metodičky prevence:

„Tak K., smekám, maminka mě trénuje na APRÍL už 55 let, takže léta se už nepovedlo nikomu mě nachytat. Včera večer jsem volala vaší paní třídní, chtěla jsem to s ní rozzebrat, jestli si ničeho nevšimla a tak. Dnes jsem se chystala napsat tobě, ještě večer jsem to řekla E. z vašeho pokoje. Hodně dobrý APRÍL. A ulevilo se mi.“

Má reakce:

„Kájo, zaměstnala jsi mou mysl tak, že jsem včera nestála za nic. Přístup učitelů, říkala jsem si, to není možné... Co se stalo, proč a kdo a jak...? Stále jsem přemýšlela, co sem do skupiny napíšu, jak zareaguji, nechtěla jsem se unáhlit. Uf, směju se celé dopoledne a se mnou pan Šabata. Kujeme pikle a věž, že pomsta bude sladká. Nejlepší apríl mého života. A to mě moje maminka každý rok pěkně vyvedla, jak se u nás doma aprílovému vtípkování říkalo. Máš opravdovou kuráž.“

Reakce třídy v podobě rozesmátých smajlíků byly také hezké, ale musím uvést jednu za všechny:

Reakce spolužáka J:

„Byl to můj nápad, ale neměl jsem odvalu na to sem napsat, tak K. se do toho pustila jako nic.“

Co říci na závěr? Jen počkej!

-ŠA-

PERLIČKY Z ON-LINE VÝUKY

Učitel: Na dnešek jsi měla poslat dopsaný zápis z literatury, dávala jsem do Bakalářů úkol pro žáky, kteří nebyli ve škole. Bohužel jsi úkol nevypracovala. A také jsi měla vyfotit slohovou práci. Úkoly neděláš.

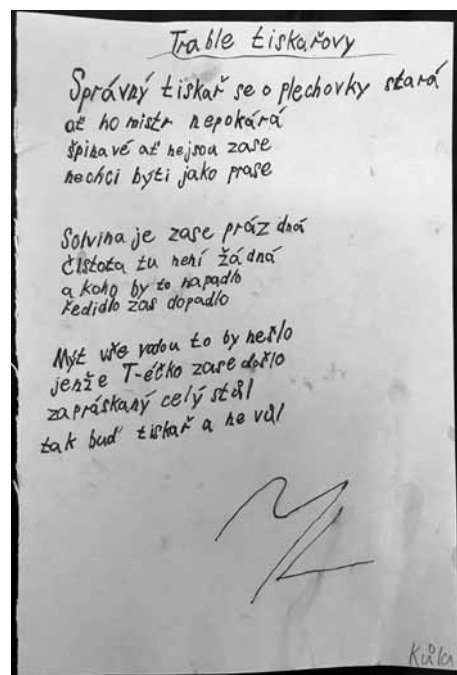
Žák: Proč mi hnedka dáváte za pět? Já vám to vyfotím, ale bohužel jsem teď zaneprázdněna. Nedělám? Já vám to pošlu!

Učitel: Já jsem zaneprázdněna tebou. Tak nakonec je to ještě moje chyba?

Žák: Tak když vám napíšu, že to pošlu, tak pošlu.

Učitel: Prosím?

Žák: Když vám napíšu, že ten úkol pošlu, tak pošlu, bohužel jsem něco řešila v rodině a bylo to pro mě důležitější. Když vydržíte tak 25 minut, tak vám všechno pošlu.

Vzkaz, který zanechal žák třetího ročníku oboru tiskař při předání ranní směny té odpolední.

VELIKONOCE

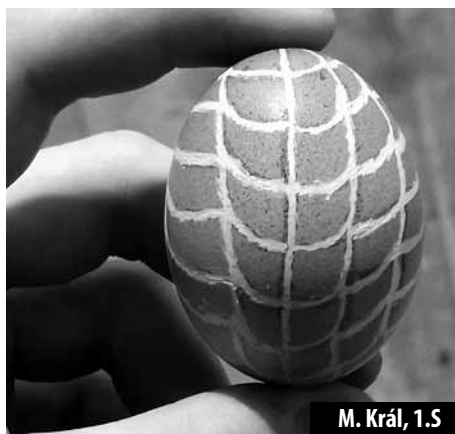
Pokus se jakoukoliv technikou nazdobit velikonoční vajíčko. Tak zněl úkol, se kterým se všichni poprali statečně. -ŠA-

M. Batoš, 2.S

A. Koudelková, 2.S

M. Král, 1.S

K. Vítová, 1.S

E. Mokrá, 2.S

Š. Ždánský, 1.S

T. Lukáčová, 1.S

E. Stárková, 1.S

L. Prágllová, 1.S

E. Marková, 1.S

A. Grösserová, 2.S

N. Balášová, 2.S

V. Jiroušková, 1.A

M. Surý, 2.S

J. Valenta, 2.S

A. Rýdl, 1.S

D. Věrný, 2.S

J. Heroutová, 2.S

L. Třetinová, 2.S

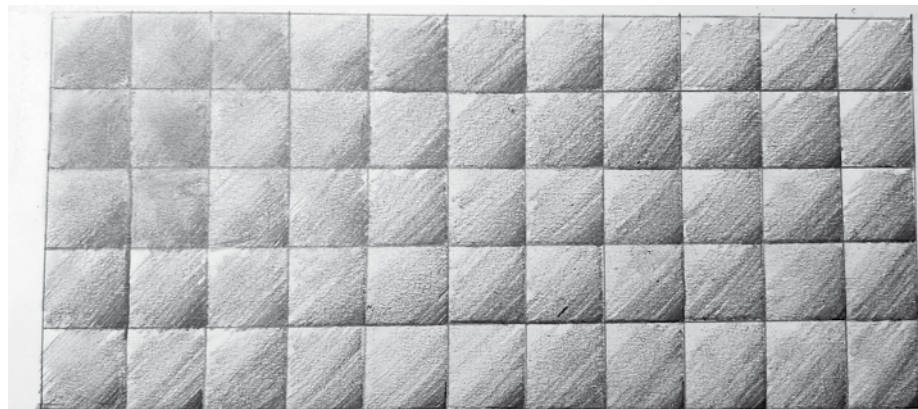
L. Třetinová, 2.S

V. Danielová, 1.S

J. Savka, 1.S

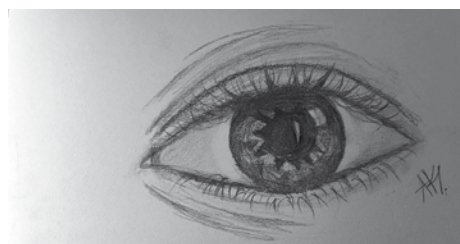
Kompozice v tonálních rozestupech

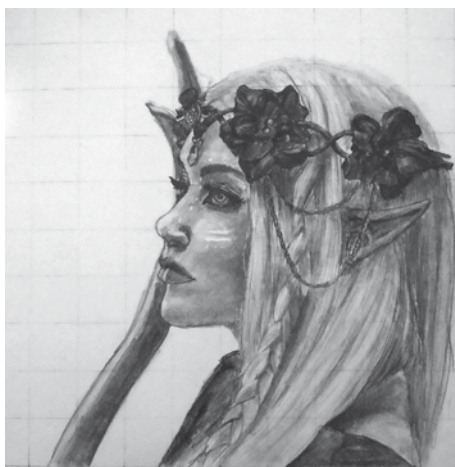
M. Král, 1.S

A. Dušková, 1.S

A. Kučerová, 1.A

K. Vítová, 1.S

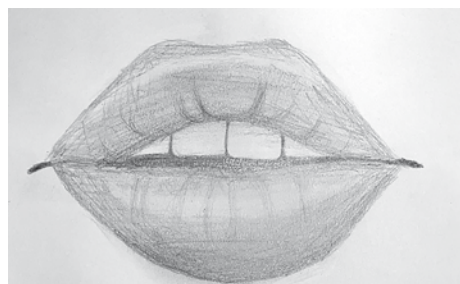

A. Dušková, 1.S

Valentýn

E. Vörösová, 1.S

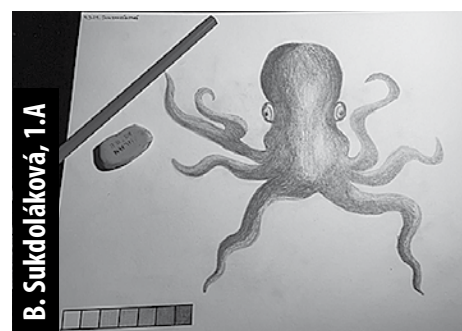
T. Lukáčová, 1.S

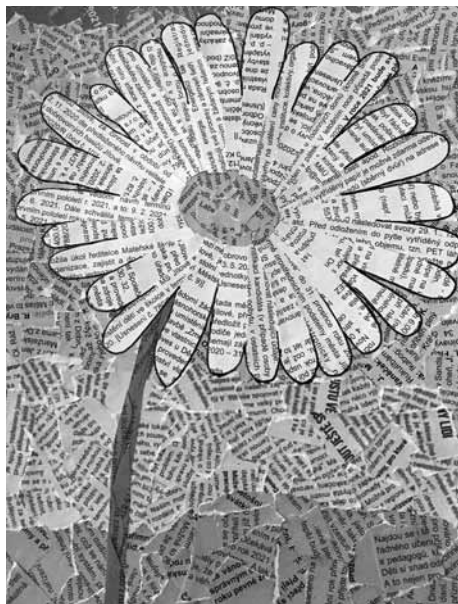

S. Schindlerová, 1.S

B. Sukdoláková, 1.A

K. Klofáková, 3.S

D. Rezek, 3.S

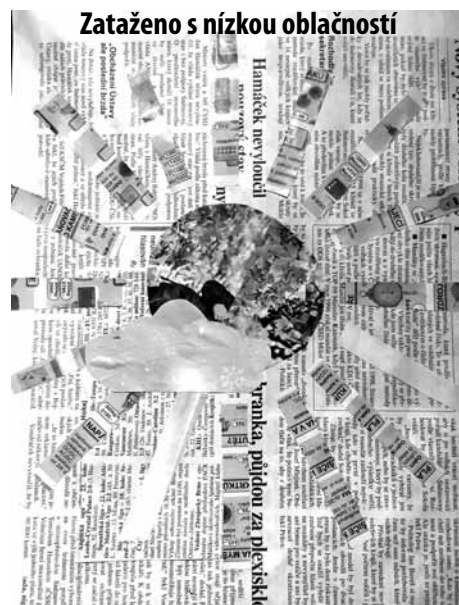
B. Červená, 3S

K. Tafi, 3.S

L. Hovorka, 3.S

F. Seryn, 3.S

J. Kulha, 3.S

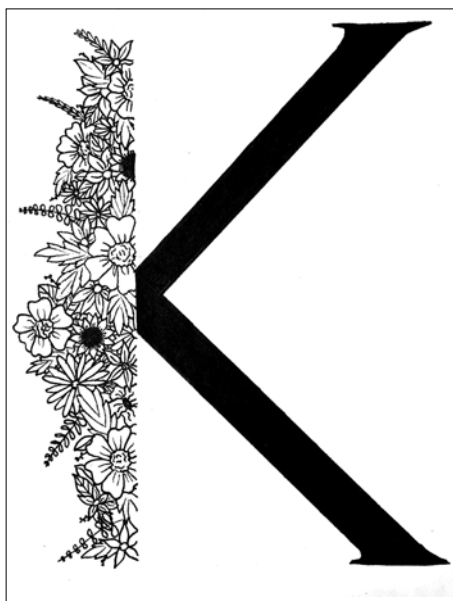

J. Rek, 3S

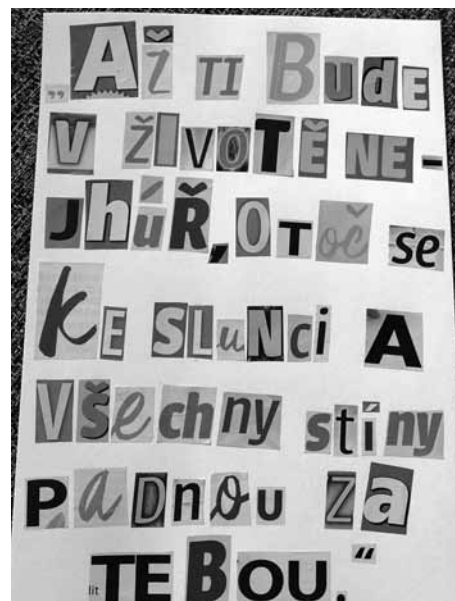
Keep your eyes open and your feet moving forward.
You'll find what you need.

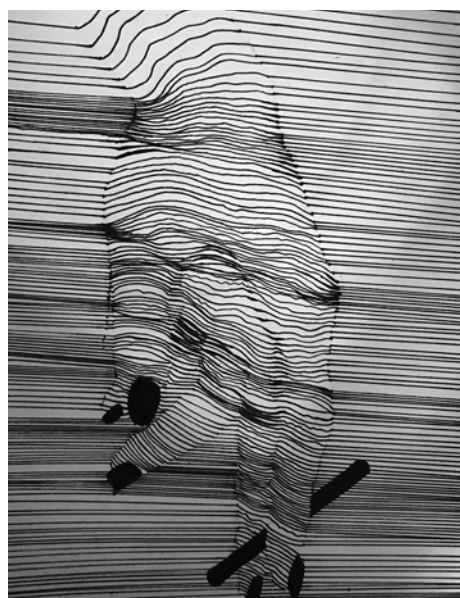
K. Taří, 3.S

K. Klofáková, 3.S

A. Dušánková, 3.S

M. Bartoš, 2.S

E. Mokrý, 2.S

A. Koudelková, 2.S

J. Rek, 3.S

L. Třetinová, 2.S

✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ ✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ ✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ

YUNGBLUD - kluk s poselstvím

Jako YUNGBLUD se přezdívá talentovaný britský umělec Dominic Harrison. K jeho hudbě a osobě dnes vzhlíží mnoho fanoušků, kteří se nazývají „Black Hearts Club“, v překladu „Klub černých srdíček“. To proto, že jeho komunita využívá emotikon černých srdíček k vyjádření podpory a přítomnosti skrz internet a sociální sítě. Dominic používá

svůj mocný hlas a dokonalou hudbu k tomu, aby lidstvo informoval o tom, co je správně. Aby se k ostatním dostalo, co se děje při různých mentálních poruchách. Co lidé zažívají při pochybnostech o své sexualitě. Co cítí, pokud nevědí, kdo jsou. Co se děje, když se dostanou do těžké situace. Jednoduše všechny nedokonalosti a odchylky od jiných osob jsou YUNGBLUD. Je to pomoc, je to forma vyjádření. YUNGBLUD je domov pro všechny, kteří se cítí ostrčení, zavržení, utlačováni a nepochopení okolím. Pro ty, kteří nemají možnost zažít radostné chvíle se svou rodinou a musí si vystačit sami. Taktéž pro ty, kteří si chtějí jen zvednout náladu chytlavou písni, nebo si poplakat u srdcervoucích veršů. Každá píseň má svůj příběh, svoje poselství a užitek. Od Dominica není jediné skladby bez emocí a procítěnosti. Hity, které přímo vybuchly i v naší republice nesou názvy „Parents“ a „Cotton candy“.

Zkuste dát YUNGBLUDOVÍ šanci a snažte se pochopit, co se tento kluk s poselstvím snaží vyjádřit. Nejste v tom sami. Nakonec bych chtěl ještě dodat, že jsem se pokusil o přezpívání písně „God save me, but don't drown me out“. Video můžete zhlédnout na platformě YouTube pod názvem „YUNGBLUD-god save me, but don't drown me out (cover)“ na kanále MARTIST. Budu moc rád za veškerou Vaši podporu.

-Marías-

HALSEY

Zpěvačka Ashley Nicolette Frangipane narozena 9/29/1994 v 9:29 ráno. Její život nebyl nikdy úplnou pohádkou. Jeden čas trávila na stanici newyorského metra, která nesla název Halsey a je zároveň anagramem jejího jména (Ashley/Halsey), prošla si potratem, pokusila se v 17 letech o sebevraždu, díky čemuž ji byla diagnostikována bipolární porucha. Byla zneužívána bývalým přítelem a několikrát byla napadena. Nešťastné události ji nesrazily na kolena. Nevzdává se a bojuje.

Bojuje se sebou, se svou poruchou, bojuje za práva lidí, a i přes to, že je bipolární, je velmi empatická. Za každou píseň se skrývá hluboký význam, ale kouzlo je v tom, že si za ní každý můžeme najít ten svůj a ten budeme znát jen my. K Halsey utíkám před realitou. Poslouchám ji, když nevím kudy jít a kam patřím. Když jsem šťastná a plná energie, kterou ze sebe potřebuji dostat, aby mé tělo nezešilelo. Při všech možných činnostech, jízdě vlakem, při uklízení nepořádku v pokoji, protože ten v mé hlavě uklidit nedokážu.

Do veršů promítá kus sebe, mluví přes ně o svých problémech, ale také o šťastných prožitých chvílích. Můžeme v nich slyšet vztek, radost, smutek, lásku, bolest, zklamání, vděčnost a několik dalších pocitů. Bez Hal-

sey bych to nebyla já. Je pro mě útočištěm, kam chodím, když si přijdu osamělá. A abych to ukončila pozitivně. Ashley je těhotná!

Pár písní, které mohu doporučit: Without me, Castle, Sorry, Angel on fire, 11 Minutes, You should be sad, More, Alanis' Interlude, Colors, Graveyard, Be kind

-Eliša-

Zdravím všechny polygrafáky!

V karanténě již pobýváme rok, a proto jsem si pro vás připravila pár tipů, jak zabít čas. Samozřejmě byste se všichni měli hezky učit, ale když nevíte, co s časem, a chcete si odpočinout, tak jsou tohle skvělé zabíjácny času.

Začneme seriály, jelikož NETFLIX je můj nejlepší kamarád. Můj nejoblíbenější seriál všech dob je Papírový dům. Myslím si, že spousta z vás ho už viděla, a jestli ne, styďte se! Seriál se hodí pro všechny věkové kategorie a pohlaví. Vlastně jsme jednu dobu na něm ujížděli celá rodina. Zkráceně, abych moc neprozradila, je seriál o tom, jak „vykradou“ jednu obrovskou banku ve Španělsku, ale udělají to geniálním způsobem, jelikož jim šéfuje jeden pán (profesor), který má neskutečně promyšlený plán. Dál se podívejte sami, nechci toho moc prozrazovat.

Moje další oblíbené seriály jsou The Ratched a Queen's Gambit. Jsou u mě na druhém místě v oblíbenosti, proto je řadím k sobě. Jsou to dva odlišné seriály, The Ratched je spíše psychologický thriller, který vám také zamotá hlavu. Je tam spousta zvrhlostí a zajímavostí. Příběh se odehrává ve většině času v psychiatrické léčebně, kam se dostane i jeden vrah, který se po psychologickém přezkoumání má dostat do cely smrti. Vše se ale zvrhne. Určitě vás bude bavit, pokud jste fanoušky kriminálních případů.

Queen's Gambit je zase příběh, který začíná v dětském domově, kde jedna malá holčička začíná hrát šachy s údržbářem. Časem se dostane na vrchol a ukazuje se její život jak na horské dráze. Její jediný cíl je vyhrát nad jiným šachistou, ale nikdo neví, zda se jí to s jejím životním stylem povede. Oba dva seriály jsou za mě opravdu skvěle zpracované a zase bych to doporučila úplně všem.

Další seriál je něco pro holky, sladká Ginny a divoká Georgia (Ginny&Georgia), co k tomu dodat. Super seriál, kde je opravdu vše. Ginny a Georgia jsou dcera a matka. Nejdřív to vypadá, že mají normální život a že je Georgia jen mladá maminka, co se snaží zabezpečit svoje děti co nejlépe. Ale každým dílem se začne ukazovat víc a víc. Je to momentálně top seriál skoro ve všech zemích. Holky si přijdou určitě na své i díky nádherným hercům (Marcus, Zion, budete se mnou souhlasit!). Celkově, tam jsou strašně krásní lidé, ale i zajímavý příběh, takže to má jen samá pozitivita! Koukněte na to určitě.

✓ RECENZE ✓ DOPORUČENÍ

Na závěr bych vám chtěla doporučit jeden podcast, který poslouchám vlastně celý lockdown. Jsou to opravdové zločiny a vyprávějí je dvě strašně sympatické slečny z rádia Evropa 2 – Lucka a Bára. Vybírají si příběhy jak českých, tak i zahraničních kriminálních případů. Občas je to sice zátěž na váš mozek a žaludek, ale oni vám to podají takovým zvláštním způsobem, že se na tom stanete závislí. Hodně to poslouchám, když cvičím nebo když uklízím, a opravdu to vše utíká rychleji. Je tam spousta zajímavých případů, tak si to určitě poslechněte. Než se s vámi rozloučím, jen bych vám chtěla říct,

ať taky občas zajdete ven, třeba někam do přírody nebo vyvenčit pejska, ať se nadýcháte čerstvého vzduchu. Noste roušky, nepodceňujte to, chodte nakupovat jen, když to bude nutné a hlavně s respirátorem. Zůstaňte zdraví a zkuste strávit čas s rodinou. Věřím, že všechno tohle zvládneme a brzy bude konec! Všem maturantům přeji, ať všechno zvládnete na jedničku. Je mi vás líto, ale věřte mi, že na Polygrafce jsou jen ti nejúžasnější učitelé, kteří vám pomohou úplně se vším a nebudou vás potápět jen tak. Tak zase v příštím čísle!

-KK-

CESTA ŽURNALISTY

Dnešním hostem je maturant Petr Vrána, který je ochotný zodpovědět mé zvědavé otázky o škole, kam společně všichni chodíme. Můžeme vidět věci, jak to vidí on jako čtvrták. Petr je chytrý a šikovný, má své cíle a snaží se pro to, co ho baví, dělat maximum. Má rád anglický jazyk, kterému se dost věnuje, a psal i do našeho Bezevšeho.

Co tě přivedlo na tuto školu a proč?

Tak přivedla mě sem paní Stránská, která je manželkou pana Stránského, jenž zde pracuje a učí angličtinu. Učila na základce, kam jsem chodil. Dělal jsem v redakci, kde jsme psali různé články, a ona za námi přišla s tím, kdo by chtěl jít na den otevřených dveří na jednu školu do Rumburku. Na tuhle školu. A tak jsem neváhal, a protože to znamenalo volný den, kdy jsem nemusel do školy. Říkal jsem si, tak proč ne. Tak jsem to zkusil a šel sem na Polygrafku. Hned první den jsem věděl, že je to rodinná škola, že se nemusím bát toho, že by na mě někdo byl... Jak to říct? Přísný! Ne, to ne, já mám rád, když je na mě někdo přísný. Spíš jsem chtěl říct zlý. Také se mi líbily počítače od Applu, které tu najdeme v učebnách odborného výcviku. Věcí, které se mi na této škole líbily, je více, ale to si teď moc nevzpomínám.

Zmínil ses o tom, že jsi na základní škole pracoval v redakci, jak to bralo tvé okolo i učitelé?

Tak já jsem psával pravidelně jeden článek. Měl jsem svoji stránku, kde byly různé hádanky a podobně. Ale také jsem měl někdy možnost napsat článek třeba o naší třídě nebo o výletě. Nebo jsem pokládal učitelům různé otázky. Myslím si, že jsem byl dost vtipný, myslím, že se čtenáři u toho alespoň zasmáli. Spíše se u toho smáli učitelé. A když už ne, tak na to nebyly žádné špatné reakce, spíš to nějak ignorovali. Bylo to určené proto, abychom si pamatovali, co se na naší škole dělo a tak.

Pokud jsi ale byl redaktor na základní škole, proč jsi do redakce Bezevšeho nešel už od prváku?

No tak ze začátku jsem z prváku nešel, protože to bylo pro mě nové prostředí. Přeci jenom, když jsem byl na základce a pracoval tam v redakci, tak jsem tam byl devět let a věděl jsem, jak to tam chodí. Tady jsem se k tomu doslova dokopal až ve třetáku, protože jsem chtěl nějak strávit volný čas lépe. A věděl jsem, že ho tak budu moct trávit s někým, koho mám rád. Například s tebou a ostatními.

Jak se po psychické stránce připravuješ na maturitu. Zvládáš to?

No tak co se týče psychické stránky, tak nevím. Možná má trochu maturita větší dopad na moje psychické zdraví, ale spíš mi je to nějak jedno, neučím se na ni. Přistupuji k maturitě s tím, že jsem si jistý, že už všechno vím, a jestli něco nevím, mám smůlu a budu muset jít na další pokus. Kdybych se teď začal učit, vím, že bych to psychicky nezvládl a zhroutil bych se. Toho, co se mám ještě naučit, je hodně a za ty čtyři roky jsem Stihl hodně vědomostí nabrat. Myslím, že to nebude takový problém. Ale i přesto není moje psychika prostě nejlepší.

Jaký máš názor na online výuku. Má to pro tebe nějaké výhody? Nebo i nevýhody?

Určitě to má nějaké výhody, třeba v tom, že můžu ležet v posteli. Ale to je asi tak jediná výhoda. A vážně bych to takhle nechtěl mít i na vysoké škole. Protože by mě to ani nebavilo. Online hodiny mě prostě demotivují, protože nemám ani důvod vstát z postele. Jako někdy jo, ale prostě ležím v posteli. Ani učit se teď pro mě není úplně motivující, jako když jsem ve škole.

A máš vůbec nějakou motivaci pro to, abys vstal a udělal něco?

Tak určitě tu nějaké motivace jsou. Třeba když mám hlad, nebo chci sledovat v počítači seriály nebo se pomocí počítače učit. Teď se hodně učím angličtinu a snažím se v tom být dobrý. Někdy také motivace není a celý den koukám jen na anglické seriály. Ale z toho špatný pocit nemám, protože jsou titulky, takže se něco i naučím. A to je fajn.

Jaké máš plány po maturitě?

Jsou dvě možnosti. Buď zůstanu tady na Polygrafce, nebo půjdu s kámošem na UJEP do Ústí nad Labem.

Co tam? Jaký obor by sis vybral?

Teď přesně nevím, jaký je to obor, ale kámoš říkal, že bych se tam učil jenom anglicky, studoval bych anglickou a americkou kulturu.

Pokud bys měl shrnout celé čtyři roky na této škole, dokázal bys říct, jak ti škola pomohla se rozvíjet v oboru, jenž sis vybral? Nebo si většinu věcí uměl už před tím a jen ses v tom zdokonaloval?

Rozhodně mi tato škola něco dala, především co se týče tiskových strojů, fotoaparátů a i programů, Co se týče češtiny a matiky, tak také. Ale myslím si, že i kdybych tu zde nestudoval, tak bych to uměl, protože pro mě bylo studium dost jednoduché. Bylo to fajn, ale myslím si, že kdybych byl na jiné škole, měl bych větší problémy.

Takže jsi očekával od této školy vyšší nároky?

Ano, určitě. A ještě co se týče toho, že bych něco zdokonalil, tak tahle škola mě vlastně naučila, ale také jsem se dost naučil sám. Ne, že by nás tady nic neučili, to ne. Zorientoval jsem se v různých programech a tak. Často to byla zkouška a omyl, zkoumal jsem a učil se novým věcem. A tohle mi vlastně dala tato škola.

Takže jak bys to zhodnotil? Vybral sis vlastně dobrý obor, nebo jsi udělal chybu ve výběru této školy?

Lituju toho, že jsem byl na základce a nešel jsem na gymnázium, ale toho, že jsem si vybral tuto střední školu, nelituju.

Děkuji Petrovi za jeho čas a zodpovězení otázek, které jsem se pro něj připravila. Pevně doufám, že ať se rozhodne jakkoliv, bude se mu dařit i po maturitě na této škole.

-Třea-

Praktické závěrečné zkoušky oboru reprodukční grafik

Ústní maturitní zkoušky třídy 4.S

BEZEVŠEH 6A

■ **Vydává a tiskne:** SOŠ mediální grafiky a polygrafie Rumburk v nákladu 250 kusů.

■ **Redakční rada:** Mgr. I. Šabatová (ŠA), Mgr. Bc. J. Uher, Bc. L. Obergruberová (lo), I. Šabata (iša), Mgr. F. Stojaník (fis), M. Surý (Martas), E. Stárková (Elíša), L. Třetinová (Třea), A. Koudelková (Adeleta), J. Heroutová (PG), F. Grünberg (František), J. Smetana (HS), P. Vrána (Vráně), E. Rigová (Rambo).

Externí spolupráce: S. Makovská (Sérly), K. Kočová (KK)

■ **Webové stránky:** R. Liščák ■ **Technické a grafické zpracování:** I. Šabata